

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

XIV. évf., 8. szám, 2022. augusztus

Cher-Ro

Skoshi

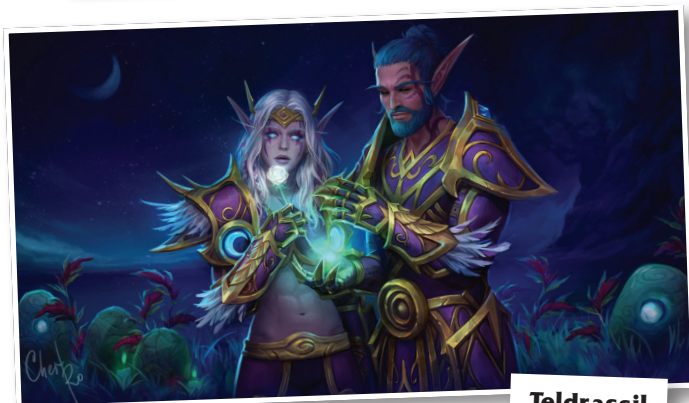
Mojona and Sizchen

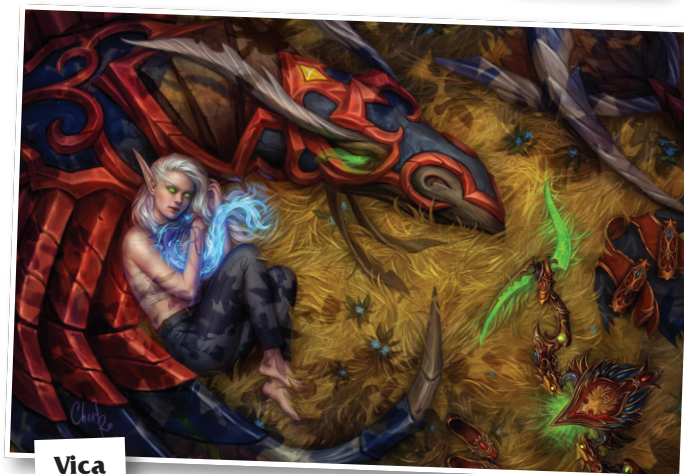
Azogorn

Goldberry

Teldrassil

Vica

Raeu

Lilith

INFO BOX

CHER-RO - ARTIST // PROFESSIONAL // DIGITAL ART

Georgiai realist és félrealista CG művész. Fun artokat, eredeti illusztrációk készit akár megbízásra is.

Elérhetőségek, online galériák:

Portfólióik: <https://www.deviantart.com/cher-ro>

Közösségi média: https://twitter.com/CherRo_Art

<https://cher-ro.tumblr.com>

Szerkesztői köszöntő

Elérkezett a nyár utolsó hónapjának vége is. Pár nap, és kezdődik az iskola. Milyen remek lesz újra találkozni az osztálytársakkal, kibeszélni a nyári élményeket, új ismereteket szerezni, és persze gondtalanul élni a világba! :)

A dolgozó munkásember mindennapjain persze ez a tény nem változtat különösebben. Ugyanúgy minden hétköznapi be kell menni a munkahelyre, vagy otthon nekiáltni a távmunkának.

De ezért vagyunk mi itt, hogy a szürke hétköznapiakba hozzunk egy kis fényt, némi olvasni valót, novellákat, verseket, az alkotó kedvű embereknek pályázati lehetőséget, a játékos lelkületűeknek pedig egy új fantasy játékkönyvet.

Bő egy éve annak, hogy elindítottuk Discord szerverünket. A keménymag azóta is jelen van, de örömmel fogadjuk az új tagokat, hogy beszéljünk egy jót a ki nem húnyó táborozásunk fényénél és melegen irodalomról, filmekről, meg bármi másról, ami épp az eszünkbe jut.

Ha barátnak jelölték egymást, akkor még privát beszélgetéseket is folytathattok! Hát nem fantasztikus? :)

Ezzel a le nem járó meghívóval tudtok belépni: <https://discord.gg/FtGHMGpG8c>

Nincs is más hátra, minthogy jó szórakozást kívánjak az AKF-hez, és kellemes beszélgetést a Lidércfény Discord szerverén!

Jimmy Cartwright

Tartalomjegyzék

Könyvajánló

Jimmy Cartwright - **Viszályok ideje - fantasy játékkönyv ismertető** 4

Pályázati kiírás

Regénypályázat – „DREAMWRITER” 7

Novellák

Xenothep - **Rövid nyári történet** 8

Erdős Sándor - **Az időgép.** 9

Norton - **A jóakarók.** 10

Zspider - **Zpercesek**

– **Fekete Tom utolsó lövése** 11

R. Harbinger - **Virágosó** 11

n13 - **A barna hang feltalálása** 12

Zordonmorc - **Én vagyok az utolsó!** 13

Kharex - **Sugárvész áldásával** 14

Mortelhun - **Az utolsó szimfónia.** 19

NMN - **A mocsár ölelése.** 20

Jimmy Cartwright - **A hortobágyi szürkecápa szomorú története** 23

A Nyakonöntött Próbagooblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Sren Tilesh - **Arcaink** 24

Sorozat

angyalka146 - **Ai no seinou - A szerelem nevében II.** . . . 25

Verseik

Drekthor - **Magába.** 26

Erdős Sándor - **Vesztett kutya.** 26

Tad Rayder - **Isten könnyei** 26

Mortelhun - **gyötrelmes szenvedély.** . . . 26

Krómer Ágnes - **Papírajaguar.** 26

edwardhooper - **Bor.** 26

Mortelhun - **Augusztusi füledt love** . . . 26

Ginko - **Napcsók** 27

Violet C. Landers - **A temetőkapun túl.** . . 27

edwardhooper - **Álarc** 27

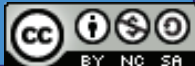
Tad Rayder - **Emlélek** 27

angyalka146 - **Isten-kép (Emlékezet)** . . . 27

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Könyvajánló

Jimmy Cartwright

Viszályok ideje *fantasy játékkönyv ismertető*

A lapozgatós játékkönyvek története Magyarországon a nyolcvanas évek végén kezdődött. Az akkori, olvasni és játszani szerető fiatalságnak remek szórakozási, kikapcsolódási lehetőséget nyújtottak a Kaland-Játék-Kockázat könyvek. Már-már azt hihetné az ember, hogy az ilyesfajta időtöltés manapság nem divat, pedig kis hazánkban mondhatni reneszánszukat élik a játékkönyvek. Mi több, a régi, jól bevált játékrendszerek mellett számos újítás is frissé, üdévé teszi az élményt. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint *Valló Gábor: Viszályok ideje* címmel nemrégiben megjelent lapozgatós könyve.

Kezdjük is rögtön az újdonságokkal. A klasszikus játékkönyvekben egy főhős van, akit a játékos irányít. Itt viszont kettőből lehet választani, egy női és egy férfi hőssel is nekivághatunk a kalandnak. Ráadásul ennek komoly jelentősége is van, hiszen egészen más történetet játszhatunk végig Rheana papnővel, mint Talasinnal, a kobzossal; vagyis tulajdonképpen két kalandot tartalmaz ez a kötet. Már ez egy jelentős különbség a régiekhez képest. Én legalábbis még játékkönyvben ilyennel nem találkoztam.

A másik fontos újítás, hogy a világ nyitott, sok fejezetpontnál szabadon dönthetünk, merre megyünk tovább. Emiatt határozottan érdemes figyelemmel kíséreni a mellékelt térképen, hol is vagyunk éppen. ([Az internetről egyébként letölthető a térkép, akár nagyobbban is ki tudjuk magunknak nyomtatni, és jelezni rajta, épp hol járunk.](#)) Gyakran előfordul, hogy ugyanoda jutunk, ám ez nem azt jelenti, hogy cél nélkül, ide-oda kóborlunk a világon. A játékban alkalmazott kulcsszavak miatt ugyanis ugyanazon a helyszínen egészen más, új dolgok is történhetnek velünk.

A harmadik újítás, hogy a játék időlimites. Harminckilenc nap alatt kell teljesíteni mindkét küldetést. Emiatt lesz fontos, hogy mennyi élmünk van, és tudunk-e rendes helyen aludni, hogy kipihenjük az utazás fáradságait, és begyógyuljanak a csatákban szerzett sebeink. Mindennek mikromenedzselése természetesen a játékosra hárul, a Kalandlapon külön rész van, hogy ezt megtehessek.

Lényeges újítás még, hogy az utazás során történhetnek a karakterekkel véletlenszerű események, melyeket

természetesen kockadobással „választunk ki”. Még a napi, esti, szabadban töltött pihenés során is érhetnek meglepetések.

A világ

A háttérvilág a kötet elején éppen annyira kidolgozott, amennyire arra a játékhoz szükség van. Ezt színesítik a főszereplők háttértörténetei, és természetesen számos fejezetpont. Én azt mondanám, hogy egy szokványos fantasy világon kalandozhatunk a Viszályok idejében, ami szerintem egyáltalán nem baj.

Eindgur királysága nehéz időket él: a király halott, a bárók pedig egymással versengve próbálnak meg trónra kerülni. Rheana papnő igyekszik rendjének politikai befolyásával a háta mögött viszonylagos békében megoldani a helyzetet, így küldetésre indul, hogy előkerítse azt

az öt varázserejű szobrot, amely biztosítja az új király zökkenőmentes trónra lépését. Az ő karakterével jobban elmerülhetünk a királyság életében, nagyobb rálátásunk lehet a háttérben épp zajló dolgokra.

Talasinna inkább az egyszerű nép szemszögéből ismerhetjük meg Eindgurdot. Ő bizony nem foglalkozik a politikával, hisz rendszerint azon dolgozik, hogy a saját bőrét mentse. A kibontakozó történetében egy volt munkaadója régi, talán egyetlen igaz barátján keresztül próbál meg Talasinnól egy komolyabb összeget kisajtolni.

A játérendszer

A játérendszer is eltér a klasszikustól, bár itt is három fő tulajdonságunk van, az Erőnlét, az Ügyesség és az Észlelés. Vannak Lélekpontjaink is, amelyek tulajdonképpen a klasszikus KJK könyvekben alkalmazott Szerencse megfelelői. Karakterenként van még plusz egy, személyre szabott tulajdonság: Rheának ez az Elhivatottság (ezzel tud varázsolni), Talasinnak pedig a Zenélés (ezzel tud a piacokon „koldulni”). Ezért két fajta kalandlap is van, amelyek több más mellett [a könyv honlapjáról letölthetők](#).

A karakter megalkotásába egyébként van némi beleszólásunk. Ugyanis nem előre megadott értékekkel indulunk, de nem is egy alapértékhez kell kockával dobni, hogy megkapjuk a karakterünk tulajdonságait. A négy fő tulajdonság között 38 pontot kell elosztani úgy, hogy egyik sem lehet 6-nál kisebb, és 12-nél nagyobb. Izgalmas feladat! Természetesen az első játékok során megtapasztaljuk, hogy miként is lett volna optimális elosztani azt a kezdeti 38 pontot...

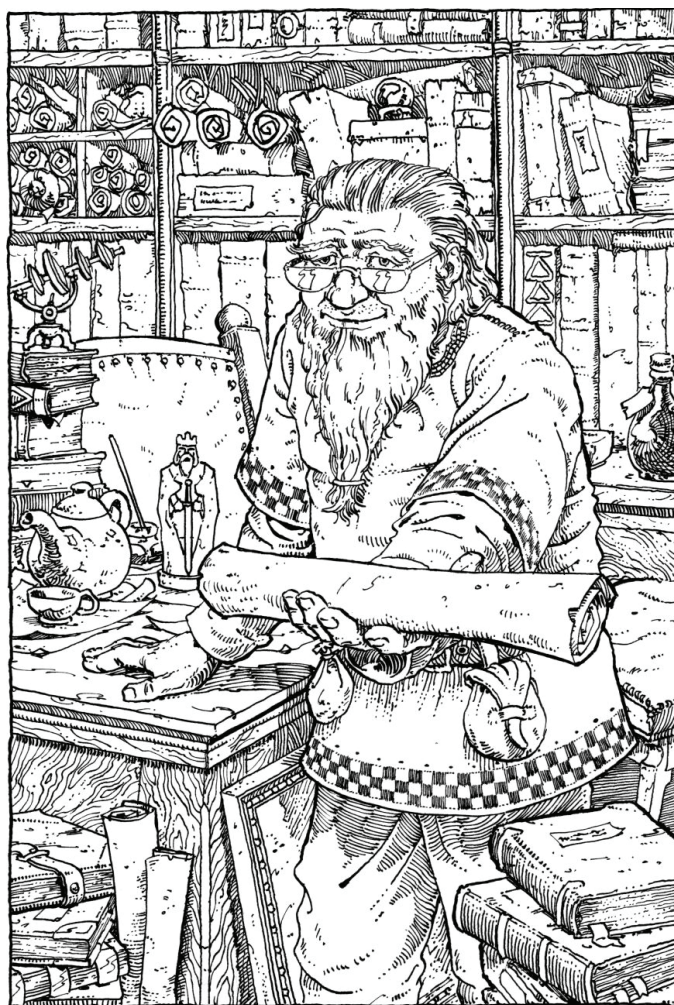
A tulajdonságpróbáknál, harcoknál célszámok ellen kell az alaptulajdonság általunk meghatározott értékéhez hozzáadnunk a két hatoldalú kockával kidobott értéket. Természetesen lehetnek mínusz vagy plusz módosítók. Ha a végén a célszámnál magasabb összeg jön ki, akkor sikerült a próba, ellenkező esetben viszont viselnünk kell a következményeket.

Nekem úgy tűnt, hogy a játék két történetszálából egyik sem harcközpontú, és még ha ilyen helyzetbe is kerülünk, több esetben van rá lehetőség, hogy „megússzuk” véres küzdelem nélkül, és sok esetben a harmadik forduló után akár el is menekülhetünk. Ez jó, mert nem lassítja le túlságosan a játékot a harc kockákkal való kidobálása. Persze, ha valaki szereti hallani, ahogyan a dobókockák végiggurulnak az asztallapon, vagy lepotyognak a dobótoronyban, ne legyen rest szembeszállni az ellenfelekkel.

A célok

A Rheana-val történő játék inkább egyfajta nyomozás. Ennél egy idő után érezhetjük úgy, hogy elakadtunk, nincs fogódzónk arra vonatkozólag, hogy merre menjünk tovább. De nem kell ezen aggódni, tovább kell menni, és hamarosan rálelhetünk olyan információkra, amelyek segítenek. Neki az a kezdeti előnye, hogy 40 arannyal indul, így az alap felszerelést meg tudjuk vásárolni, valamint az élelmezést, szállást meg tudjuk oldani.

Ha Talasint választjuk, vele inkább a pénzgyűjtés, illetve a túlélés lesz a cél. Bár a leírásában az szerepel, hogy

„Tarisznyádban étel-ital és kovakő lapul...”, pár mondattal később kiderül, hogy valójában sem étele, sem itala, sem pénze nincs. Érdekes ezért a kocsmákban fülelni olyan infók után, amelyek kecsegtetnek némi bevételi lehetőséggel. Ugyan a települések piacain zenélhetünk a jónépnek, de a célszám eleve 15, és csak az előtti értékkel kereshetünk aranyat (16 esetén 1-et, 17 esetén 2-öt, és így tovább), tehát a pontelosztásnál vagy a maximumot osztjuk ide, vagy reménykedünk a szerencsénkben, hogy nem csak jól szórakoztattuk a piaci kofákat. Ami biztos, hogy nem ezzel fogjuk összeszedni azt a 400 aranyat, amit kedves volt munkaadónk követel tőlünk. Ez a zenélés arra lehet jó, hogy a napi betevőnket, szállásunkat ki tudjuk fizetni, de már ez is valami! Mivel azt nem tárgyalja a könyv szabálya, hogy egy településen, egy nap hányszor zenélhetünk, így én oda-vissza járva a városi helyszínek és a piac között többször is próbát tettem. Ám az alkotóval történt üzenetváltás során kiderült ezt így nem lehet. Egy nap egy településen csak egyszer próbálkozhatunk a piaci zenéléssel. Ahhoz, hogy ugyanott újra próbát tehesünk, először el kell hagyni a várost, és a külső helyszínről, egy éjszaka elteltével visszatérve zenélhetünk újból.

A játékmenet

A világ nyitottsága miatt gyakran visszatérünk egyes helyszínekre, ám emiatt előfordulhat, hogy sokadjára ugyanoda kilyukadva már nem olvassuk végig a teljes feje-

zetpontot, csak a lényegi részeket. Tipikusan ilyen visszaterő helyek a városok, illetve azokban a fogadók, piacok.

Több fejezetpontnál felfedezhető, hogy a játék úgymond spoiler. Rákérdez, hogy ismered-e ezt, vagy azt a kulcszót, nálad van-e egy bizonyos tárgy. Ha igen, akkor nyilván a játékos már tudja, miről van szó, ám, ha nem, akkor kap egy „hint”-et, hogy azt meg kellene tudni, elő kellene keríteni. Nem tudom eldönteni, hogy ilyen esetben a játékmenet egyszerűsítése volt-e a cél, hogy minél kevesebb fejezetpontból megoldható legyen mindkét történet-szál, vagy esetleg éppen amiatt alakította így ki az író / fejlesztő, hogy a játékosnak legyen kapaszkodója. Rheanaval játszva én inkább ez utóbbira tippelek.

A kocsmáknál is, bármelyik településen legyen a játékos, nagyjából ugyanazokat a pletykákat, infókat hallja. Én ezeken is finomítottam volna, jobban az adott környékhez igazítva ezeket a mellékszálakat. Néhány fejezetponttal ugyan több lett volna a könyv, de szerintem még így is belefért volna a négyszázba.

Belbecs és külsín

Mindkét történet-szál változatos, a mellékszálak kellően kidolgozottak, kíváncsivá teszik a játékost. Nyelvezet hangulatos, képes beleélni magát a játékos a világba, az adott helyzetekbe.

A könyv egyébként, a hagyományokhoz híven illusztrált. A borítót Juhász Ernő, a belső címlapképet Süveg

István, az illusztrációkat Szabó Csaba alkotta meg. Mindegyik igényes, minőségi munka, jól illeszkedik hangulatban a leírt világhoz.

A játékelmény számomra abszolút kellemes volt, bár bizonyára dobott rajta valamennyit, hogy közben fantasy zenét hallgattam. De biztos vagyok benne, hogy anélkül is igen jó hangulatot tud kelteni.

Összbenyomás

Összességében pozitív véleményem alakult ki a könyvről. Bár a felépítése miatt időnként leülni látszik (a „már ötödjére vagyok Tövisvárbán” jellegű ismétlődések okán), de ezen túl lehet lendülni, és az adott feladatra koncentrálni továbbmenni. Azt biztosan tudom mondani, hogy kezdő játékkönyveseknek nem ajánlom. Inkább a tapasztalt, öreg rókáknak, akik még ötvenedjére is képesek elővenni a mára már klasszikusnak számító régi KJK könyveket. Khm... <vgyor> Számukra kellemes, frissítő élményt okozhatnak az új szabályok, és természetesen az új történetek.

Infók

A kötetet Mr. Sci-Fi & Fantasy-nél lehet beszerezni:

<https://www.facebook.com/mrscififantasy2.0/>

A könyv honlapja: <https://viszalyokideje.blog.hu>

A kiadó honlapja: <https://www.vindgardia.hu>

Pályázati kiírás

Regénypályázat – „DREAMWRITER”

Van egy elkészült kéziratod? Túl rögzös az út a kiadás-hoz? Ha mindig is arról álmotál, hogy saját könyved kézzel fogható legyen, vagy a boltok polcain láthasd viszont, most itt a nagy lehetőség! Legyél TE a Muselière és a Book Dreams álomírója!

JELENTKEZZ!

1. A jelen szabályzat vonatkozik a DREAMWRITER című pályázatra.

A pályázók köre:

- A pályázaton részt vehet minden olyan természetes személy, aki a pályázat kiírásának időpontjában már betöltötte 18. életévét, és Magyarországi lakóhellyel rendelkezik.
- A felhívásra egy pályázó maximum 1 regénnyel nevezhet.
- Pályázni csak egyénileg, saját szellemi alkotásokkal lehetséges. Az a pályázó, aki más szellemi alkotását a sajátjaként feltüntetve nyújtja be, korlátlanul felel minden ebből származó joghátrányért, a Szervező a pályázó – a szerzői jogosultságaira vonatkozó – nyilatkozatának valóságtartalmát nem vizsgálja, kivéve a döntőbe jutott művet.
- Mindenfajta felmerült probléma a pályázó azonnali kizárását vonja maga után!
- A pályázatban való részvétel önkéntes és ingyenes.

Mit várunk?

- Minimum 300 ezer, maximum 500 ezer karakterű regényeket.
- Times New Roman betűtípus, 12-es betűmérettel írott, 1,5-ös sortávolságú, A4-es méretű. Hanyagolva mindenfajta díszítést.
- Nyelvhelyesség és stílus: Igényes, választékos, közérthető. Helyesírásilag megfelel a magyar helyesírási szabályoknak.

A pályázatok benyújtásának módja:

- A pályázatra kizárólag online kezirat@bookdreamskiado.hu lehet jelentkezni, jeligével, írói név megadásával, kapcsolattartási adatokkal, e-mail cím megadásával, a pályamunka és szinopszis feltöltésével.
- A pályázatok a pályázó által megadott jeligével és/vagy írói névvel kerülnek a Muselière Alkotói Csoport olvasói elé a <https://www.facebook.com/museliere> alkotoi.csoport illetve a <https://museliere.hu> oldalon
- A pályázó a pályázat időtartama alatt bármikor jogosult pályázatát visszavonni, illetve igényelni a megadott adatainak törlését. Az adatok törlését úgy kell tekinteni, hogy a pályázó a pályázatban való részvételi szándékát írásban visszavonja.

Határidők:

Pályázatok beküldési határideje: 2022. november 30. éjfélig.

Pályázatok feldolgozásának, megfelelőségének, elbírálásának időtartama: 2023. január 31. napjától az Eredményhirdetés napjáig.

Eredményhirdetés: 2023. március 1-én.

Az elbírálás menete:

Első körben:

A Book Dreams Kiadó és a Muselière Alkotó Csoport előszűri azokat a regényeket, amelyeket helyesírásilag, dramaturgiailag megfelelőnek ítél.

Második körben:

A beadott, megfelelőnek ítélt pályaművek első fejezetét vagy más tagolás esetén a regény első 10.000 leütését a Book Dreams Kiadó Facebook oldalán, illetőleg a Muselière Alkotói Csoport weboldalán tesszük közzé. A pályaművek elbírálása során a közönség, illetve a Muselière és a Book Dreams Kiadó szerkesztői által legjobbnak ítélt regény kerül kiválasztásra és kiadásra 2023 év folyamán.

Figyelemmel arra, hogy a Szervező célja a pályaművekkel a hagyományos, illetve ebook könyvkiadás, a pályázatra történő jelentkezéssel a pályázó a megküldött pályaművére vonatkozóan a Szervező számára korlátozástól mentes, kizárólagos felhasználási jogot enged. A felhasználási jog kiterjed a pályamű digitális és nem digitális, korlátlan példányszámú többszörözésére, megjelenítésére, publikálására is. A pályázó az alkotás benyújtásával átengedi a Szervező részére történő felhasználási jogokat.

Azon pályázatok, amelyek nem jutottak tovább, a pályázat lejártá után, nem használunk fel tovább.

Díjazás:

A Szervező nem díjazza a pályamunkát külön pénzjutalommal!

A szerencsés nyertes nyerevénye a megjelenés. A nyertes regényt a Book Dreams Kiadó országos terjesztésre bocsátja minimum 100 példányban. A nyertes regényt a szerzővel együtt szerkesztjük, tördeljük, korrektúrázzuk, és együtt tervezzük meg a borítót is.

Kizárás:

Szervező jogosult bármely pályázót a pályázatból kizárni, különösen, ha a pályázatra benyújtott regény a területi korlátoknak nem felel meg, a pályázat határidőre nem érkezett meg, a pályázat hiányos, a pályázati felhívásban foglalt részvételi feltételek megszegésének gyanúja merül fel, vagy ha valamely pályázó a pályázat lefolyását, a nyertes regény kiválasztását, lájkgyűjtésre való buzdítását, a tiszta versenyt bármilyen módon manipulálja.

Forrás: https://museliere.hu/?page_id=854

Xenothep

Rövid nyári történet

Köztudottan békeszerető ember vagyok. Megkockázatom, hogy az embereket is kedvelem egy bizonyos fokig. Nyilván ez attól függ, mekkora köztünk a távolság, a jóindulatom a közeledésükkel egyenes arányban fogy. Mint oly sok honfitársunk, én is részt veszek az autós közlekedésben, és pont annyira gyarló vagyok, mint bárki más. Fontos tudni, hogy az autóban nincs légkondicionáló. Akartam bele rakatni utólag, de a szerelő haverom azt felelte:

– Anyyiba kerül beszereltetni, mint az autód jelenlegi ára. Szóval add el ezt a 'csába, és vegyél egy légkondisat!

Mivel a légkondi hiányát leszámítva az autóm pont optimális számomra, így nem fogadtam meg tanácsát, így esett, hogy péntek délután a négyórás csúcsban hazafelé araszolgatván szakadt rólam a víz. Mivel marhára ráértem nézelődni, próbáltam az emberi arcok mögötti sorokat kutatni, ahogy általában is teszem. Például a tizenmilliós terepjáróban tizenhat évesnek kinéző hölgy, aki bizonyára kétkezi munkával szerezte járművét. Nem kell mindjárt ARRA gondolni, amikor a kétkezi munkát említem...! Az ilyenek halálosan unalmas sztorik, bár amennyi ilyen böszme, semmire nem jó járgány van az utakon, néha eszembe jut, hogy az embereknek temérdek pénzük van ilyen presztízsszarokra, tehát én nem csinállok jól valamit. Viszont mellettem a lepattogzott festékű, de amúgy szépen karbantartott, legalább huszonöt éves jármű idősebb tulajdonosa már érdekesebb történetet íhletett. Rendszáma alapján – BRK – nyilvánvalóan budapesti születésű, de már régóta pusztaborzasztói lakos elment a nem túl közeli barkácsáruházba barkácsterméket vásárolni, mert szüksége volt rá. Ez egy kis fejsze volt esetünkben, és mivel a délutáni nap heve felforrósította autója belsejét, így csak beszállt, az ölébe véve a szerszámot, és már indítózott is, hogy a menetszél valamelyest enyhítsen a forróságon. BRK rendkívül nyugodt ember hírében állhatott, és a fülében diszkrétén megbújó ketyere azt sugallta, hogy nagyothall. Szemmel láthatóan alapvetően nagyon békés természetű, jóindulatú, középkorú férfi.

Fej fej mellett haladtunk, kezdett kialakulni köztünk a jószomszédi viszony. A kereszteződés előtt másodikként álltunk meg a piros lámpánál egymás mellett. Ahogy várta a szabad jelzést, észrevette, hogy az utasülésről a padlóra gurult egy répa, amit nemrég szerzett be a piacon, és előrehajolt, hogy felvegye, közben vállal véletlenül benyomva a kürtöt. Az előtte álló autóból legott kipattant egy rendkívül ideges, unszimpatikus fiatalember, hogy kérdőre vonja őt, és e szavakkal közelített BRK gépjárművéhez:

– Mi a jó K anyádat dudálsz Bmeg?

BRK látta a közeledő fiatalembert, és arra gondolhatott, hogy talán segítségre szorul. Neveltetése okán máris szállt ki az autójából, oda sem figyelve markolta meg a fejsze

nyelét, hogy le ne essen az is. Ekkor a rendkívül ideges, unszimpatikus fiatalember rendkívül elfehéredett, és összefüggéstelenül habogva visszahátrált a kocsijához. BRK azon gondolkodott, hogy mi lelhetette a fickót, aztán látta, hogy a lámpa sárgára vált, ő meg ott állt a kocsija mellett, így gyorsan visszakászálódott, hogy ne tartsa fel a forgalmat. A fejszét most az ülésre dobta maga mellé, egyesbe rakta a váltót, és kulturáltan elindult, ahogy azt tanították neki vagy harminc éve. Az előtte lévő fickó addigra már egyre gyorsulva távolodott, már amennyire ezt a forgalom engedte, BRK pedig talán egy utolsó gondolatot pazarolt rá:

„Biztos a hőség viselte meg szegényt.”

Ezzel a megállapításával egyébként nem lőtt mellé, valóban mindenkit nagyon megviselt a hőség, az emberek fáradtak, türelmetlenek, mindenki szeretne minél előbb hazaérni, zuhanyozni, a szerencsésebbek maximumra tekerni a légkondicionálót, vagy kiülni egy jéghideg sörrel az erkélyre/teraszra, és élvezni a kezdődő hétvége első perceit. Én, mint krónikás, történetesen szemtanúja voltam a fenti esetnek, és csak azért nem röhögtem habzó szájjal fetrengve, mert be voltam kötve az ülésbe, ahogy egy jól nevelt, felelősségteljesen gondolkozó sofőrnek azt illik. Bár ezt is csak azért, mert majdnem az egész városon végigkövetett egy rendőrautó. A mellettem lévő kocsiban is kacarászott egy srác, amíg rá nem dudáltak, hogy mi a K anyjáért nem indul már el. Csókot dobott a mögötte lévőnek, mire az vállig kinyújtotta az ablakon a karját, hogy középső ujját megmutathassa.

– Akkorát anyádba! – kiáltott vissza barátságosan hősünk. Egy mellékutcából szeretett volna kijönni, szerintem már nagyjából egy órája, így rávillogtam, hogy gyere vaze, mert ott döglesz meg. Megköszönte, azonban az agresszor is betolakodott elé. Mivel kíváncsi voltam, hogy lesz-e ebből F méregetés, nem húztam fel magam a nyilvánvaló tahóságon. A forgalomban aztán az agresszornak sikerült megelőznie nevetgélő barátunkat, amikor tizenöt kilométer per órával szötymörögtünk a dugóban, hatalmasat fékezett, hogy ne csattanjon bele az előtte lévőbe, majd keményen átnézett a srác kocsijába. Bizonyára mondani akart neki valamit, de hirtelen valaki teljesen véletlenül felhangosította a kocsijában a DOOM című játék éppen aktuális soundtrackjét. Ezután megindult a kocsisor, már majdnem elértük a hihetetlen huszonöt kilométer per órák sebességet, amikor ismét pirosat kaptunk. Ezt aztán még háromszor eljátszottuk, mire sikerült átvergődni a kereszteződésen, hogy aztán a hídon ismét beálljon a forgalom. Itt is érdekes beszélgetéseknek lehettem fültanúja, ahol az emberek megbeszélték, ki ne ugasson, kinek az anyját B meg valaki más, és egyéb nagy bölcsességek is elhangzottak, amíg aztán felcsendült a DOOM egy másik zenéje. Bárki is volt, rohamtempóban gyűjtötte utálóit, de én nagyon élveztem, mert a játék

zenéje fantasztikus, ráadásul nagyon jól szólt a délutáni verőfényben araszoló autók közt. Itt-ott autókürt hangja hallatszott, és mivel futárként dolgozok, kiválóan értetem a jelzéseket.

- Egy rövid hangjelzés: Figyu, zöld van, mehetünk.
- Egy rövid alternatíva: BRK lefejelte a kormányt, ahogy nyúlt a répáért.
- Két rövid: B meg, mondom, hogy zöld van!
- Két hosszú: A K anyádat indujjá' má'!
- Egy végtelenített: Menj már B-lak meg, na most aztán K dühös vagyok, hogy KIB nem úgy mennek a dolgok, ahogy akarom a K anyját, és az ebből adódó frusztrációm ugyan nem vezeti le ez a kényszeres dudálás B meg, és trágár szavak ordibálása sem, de legalább felstresszel mindenki mást is. B meg!

Részemről nem használom ezen jelzések egyikét sem. Rossz a céges furgonomban a kürt, és egészséges túlköls helyett csak erőtlen nyávogás hallatszik. A múltkor egy mellékúton rádudáltam egy őzre, mire összeesett a röhögéstől. Néha-néha kiszalad a számon egy húha! (Mi F-t csinálsz, te szerencsétlen?!), de alapvetően soha nem fajúlok tettelegességgig. Ez egyébként is ritka, ahogy megfigyeltem, elvégre nem a Balkánon élünk. Vagyis de, csak nem úgy.

Már otthontól egy kilométeres távolságban száguldottunk tíz kilométer per órás sebességgel, amikor előállt a már ismertetett helyzet, hogy az előttem lévő a zöld jelzésnél teljes erőből állt egyhelyben, így egy rövid jelzéssel jeleztem, hogy ha lehet, ne tőkölödjünk itt tovább. Ő ekkor megindult, szépen áthaladtunk a lámpa alatt, és épp csak átértünk a kereszteződésen, amikor indokolatlanul befékezett előttem. Mint említettem, futárként dolgo-

zok, tehát a manőver nem lepett meg, én is lefékeztem. Közel ötven méteren keresztül játszottuk ezt, aztán egy szűk mellékutcahoz érve lekanyarodott. Nem arra laktam, de arra gondoltam, itt az ideje a szörnyű bosszúnak. Itt ismét beleállt a fékbe, közben a visszapillantóban engem figyelve. Fapofával néztem vissza, már túlment minden, így eldöntöttem, hogy nincs kegyelem.

Nemsoká ismét befékezett, majd irányjelzés nélkül félreállt, szigorúan úgy, hogy ne tudjak tovább haladni. Kipattant a kocsiból kárörvendő vigyorral, és kihívóan meredt rám. Nyilván nem tudta, hogy régebben egy nyomdában dolgoztam, ahol egy régi ötletemet valósítottam meg, és alig vártam a megfelelő alkalmat. Elvettem az utasulésról a hússzor ötvenes, biztonsági öntapadós matricát (milyen érdekes, hogy pont akadt nálam egy ilyen), aminek az a rendkívül rossz tulajdonsága volt, hogy maximum fél centis pikkelyekben lehetett csak levakarni bármilyen felületről. Lehúztam róla a hordozót, kiszálltam, és felsimítottam a hátsó szélvédőjére, mielőtt emberünk észbe kapott volna. A matricán a messziről jól kivehető „SEGGFEJ VAGYOK!” felirat látszott riktó sárga alapon élénkörös betűkkel. Emberünk kigúvadt szemekkel nézett rám.

– Mi a F-t csinálsz Bmeg?!

– Ajándék – feleltem mosolyogva, aztán visszaültem a kocsimba, és tolatni kezdtem. Ő utánam futott, hiszen nem tudhatta, hogy futárként gyakorlatilag bármilyen körülmények közt ki tudok tolatni bárhol nagy sebességgel. Nagyon sok mindent mondott közben, talán verset, vagy valamilyen receptet, ezt sajnos nem hallottam, mert valahogy véletlenül elindítottam a DOOM főcímejét.

Erdős Sándor

Az időgép

1920. áprilisában járunk, mikor Alexander visszatért a múltba tett utazásáról, ahol kedvese, Emma életét sajnos nem tudta megmenteni. Elhatározta, hogy elutazik a jövőbe, és megpróbál választ találni a kérdéseire, miszerint a múltat miképp lehet úgy megváltoztatni, hogy a történesek végkifejlete ne mindig ugyanaz legyen.

Az utazás megkezdése előtt megevett egy kis bácskai hurkát vöröshagymával és kenyérral, mert nem tudhatta miféle étkekhez jut a megcélzott jövőben.

Helyet foglalt az időgép ülésében, ami mestermunka volt a javából. Szinte teljes egészében saját maga tervezte és építette, csak az elektronikai berendezések fejlesztésében kért segítséget a méltán nagyhírű Dombhát Egyetem Pajszrológiai Tanszékének kutatóitól. Beállította az időgép vezérlőtárcsáját a 2022-es évre, és működésbe hozta a szerkezetet.

Villámok cikáztak a masina körül, szinte beburkolták, majd gyors iramban változni kezdett a külvilág képe. Szétfoslott körülötte a műhely, ahol fel volt állítva a

gép, és hatalmas épületek nőttek körülötte. Furcsa formájú gépek száguldoztak az utcákon, repülő szerkezetek hasították az eget.

A gépe vele együtt megérkezett a számára oly távoli jövőbe. Egy park közepén találta magát, körben óriási épületek álltak. Meglepetésére nem okozott túl nagy feltűnést, pedig elég sokan sétáltak a parkban, csak egy mókás kinézetű emberke szólt oda neki röhögve:

– Haver, te mindig magaddal hordod a budidat? – És az időgép felé mutatott.

Alexander gyorsan álcázni kezdte az időgépét a környékbeli bokrok ágával, nehogy nyilvános WC-nek használják a masináját, míg a dolga után jár, majd tüzetesebben szemügyre vette a környéket. A parkkal átellenben egy szivárvány minden színében megvilágított épületre figyelt fel, ahol nagy sürgés-forgás volt. Úgy gondolta, hogy ez talán a társadalmi elit gyülekezőhelye lehet, hiszen a nagy tömeg és a kirívó színekavalkád erre mutatott. Kis tépelődés után el is indult az irányába, eltelve a várakozás bizsergető érzésével.

A bejáratnál egy lila hajú ifjú ember mosollyal az arcán köszöntötte, és intett neki, hogy fájjon beljebb. Alexander tévován toporgott, de nem mert belépni ebben a számára oly idegen világban, az idegen helyre.

– Mondja, kérem, mi ez a hely? – kérdezte az ifjú idegent.

– Ez a szabadság háza édes – válaszolta a kérdező.

– Szabadság háza? Édes? Na, de kérem, én nem vagyok holmi cukrászsütemény! Hadd mutatkozzak be! Alexander a nevem, önben kit tisztelhetek?

– Tegezz nyugodtan, cuncimókus, a magázódás olyan régimódi! A nevem Félix. Nagyon beszédes név. Részben kifejezi a nemi identitásomat is. Lehetnék akár Félipszilon is, de az nem hangzik olyan jól. Tudod én androgrün vagyok.

– Micsoda? – kérdezte az egyre jobban elképedő időutazó.

– Androgrün, te kis butus. Na gyere, körbevezetlek, és beszélgetünk kicsit ezekről a dolgokról, látom tájékozatlan vagy.

Félix karon fogta Alexandert és bevezette az épület belsejébe, ami az utazónk számára egy klubra hasonlított, csak kicsit hivalkodónak tűnt.

– Tudod, cokorbogyó, a mai világban a szabadság eszméi kezdenek csorbát szenvedni, ezért szent harcot hirdettünk. Ez a ház az egyik temploma a mozgalmunknak. Úgy is mondhatjuk, hogy a teljes szabadsághoz vezető út zászlóshajója.

Alexandert leginkább egy klubra emlékeztette az épület belseje, de túl hivalkodó, túl színes volt az ízléséhez. Roppant furcsa és vegyes társaság mozgott ütemesen egy rettenetes zajra, ami betöltötte a teret.

– Nos, mit mondtam, én androgrün vagyok – kezdte mondandóját Félix. – Ez annyit jelent, hogy az én biológiai nemem nem nyilvánvaló, úgy is mondhatjuk, hogy köztes nemű vagyok.

– Azt a hídrobbantó! – szakadt ki Alexanderból. – Ilyent én még nem pipáltam! Hogy mik vannak!

– Oh, ez csak egy kis része a szabadságnak – mondta Félix. – Nézz csak oda a sarokba! Azok ott bigenderek,

néha nők, néha férfiak. Amott a pultnál vannak a fluidok, de vannak itt hermafrodita, interszexuális és nemináris tagjaink is.

Alexander állát fel kellett volna kötni, mert már a padlót súrolta vele.

– És az a nő ott a kertben, aki a bokrok leveleit rágcsálja? – kérdezte Alexander.

– Kérlek, édes, ő Bambi. Ő őz. Ez is a teljes szabadság része. Mindenki az lehet, aminek érzi magát.

– Akkor én jelen pillanatban trágya vagyok – morogta Alexander és Félix kezét lerázva magáról futásnak eredt.

A félelemtől és a futástól remegve ért a parkba, ahová az időgéppel érkezett. Sokként hatott rá az itt tapasztalt szörnyűség. Ilyen jövőben nem szeretne élni még egy napig sem. Azonnal vissza kell térnie a saját korába, így a pillantásával az álcázott időgépet kereste, de bármerre is nézett nem látta. Eltűnt a parkból. A közeli padon, nem messze attól a helytől ahová megérkezett, egy idős, züllött kinézetű ember bóbiskolt. Alexander odasietett az illethöz és reménykedve kérdezte.

– Mondja kérem, uram, nem látott itt egy időgépet? Letört bokorágak voltak rajta. Itt hagytam nemrég, de nem lelem.

– Időgépet mi? Mondjad öcsi, keveset vagy sokat ittál? – kérdezte rezignált arccal az öreg. – Ha arra a vaskupacra gondolsz, ami itt hentergett, azt elvitték a lomisok.

– Kik? Hová? – kérdezte Alexander félve.

– A lomisok a vastelepre. Azt már rég beolvasztották és már valószínűleg pálinkafőzőként funkcionál.

Alexander teljesen összeomlott a hír hallatán és tudta, hogyha a közeli jövőben nem jut a múltba, évek telhetnek el, mire újjáépíti az időgépet.

Azóta látni a parkban egy ódivatú ruhát viselő sovány urat, aki a füvet legeli. Igen ő Alexander. Úgy döntött, őz lesz, mert ez az identitás kevésbé megalázó számára, mintha Alexandra lett volna belőle.

Arra járó óvodások szokták etetni répával, és káposztával, ezért nem halt még éhen. Köszönhetően a liberális óvodai oktatásnak, a gyerekek nagyon befogadóak a másággal élőkkel szemben.

Norton

A jóakarók

– Kéz és lábtörést! – vigyorgott rá Vagányra, a motoros kaszkadőrre a barátja a „halálugrás” előtt.

– Én kulcsonttörést kívánok! – viccelt egy másik.

– Én sorozat-bordatörést – csatlakozott hozzá a következő jóakaró.

– Én térdkalácstörést.

– Én szilánkos medencecsonttörést.

– Egy állkapocstörés sem ártana. Hajrá, haver, gázt és gézt!

– Ne szeressetek már ennyire! – nevetett a kaszkadőr, majd felvette a bukósisakját, és nagy levegőt véve nekiveselkedett a produkciónak.

Egy óriási szakadék felett kellett átugratnia, és izgalommal gondolt rá, hogy ha sikerül neki, akkor világrekordot állít fel. Berúgta a motort és száguldani kezdett. A produkció végül is nem sikerült, de mégis rekorder lett belőle: ő lett a legjobban begipszelt testű ember a világon.

Zspider

Zpercesek – utolsó lövése

Fekete Tom

A prérin, egy szétlőtt háztól nem messze, egymással szemben álló sziklák mögött ült egy-egy cowboy. Az egyikük, a fekete kalapos Fekete Tom kuncogva nézte meg a tárat és a megmaradt golyót a fegyverében.

– Partner! – szólította meg a másik szikla mögött guggoló fehér kalapos férfit. – Jól bánsz az oldaladon lógó disznóölővel?

Rövid hallgatás után egy mély, vontatott hang megadóan válaszolt:

– Azzal végeztem ki Félcsizmás Jacket.

Tom elismerően biccentett, mintha bárki is látná.

– S jól számolom, hogy te is az utolsó golyónál vagy?

Nem jött válasz, amiből Tom tudta, hogy mi a másik válasza. Elmosolyodott és az égen fénylő napra pillantott.

– Vannak gyerekeid? – kérdezte, mire a fehér kalapos tovább hallgatott. – Ne cicózz, úgyszincs jobb dolgod!

– Hat.

– Hat mi?

– Hat fiam van.

– A jó Istenit! Hány asszonytól, te fenevad?

A csönd fagyossá vált, a fehér kalapos hangja hideggé:

– Egytől. Az anyjuk... meghalt, elvitte a láz tavalý.

A nővérem vigyáz rájuk, de az ő családja se gazdag. Abból élnek, amit én hazaviszek.

– Szóval az én vérdíjamból – súgta magának Tom, majd ismét hallhatóan szólott: – Részvétem!

– És neked vannak gyerekeid?

Ezúttal Tom vált csendessé. Egy pillanatra hallotta, hogy a fejadász leült a sziklánál. Ki tudna ugrani, talán előbb, mint amaz, de inkább lehajtotta a fejét.

– Kettő. Az anyukkal Ohióba költöztek, mikor a farm tönkrement. Az a bankrablás... ha nem teszem meg, nincs miből elmenekülniük. Ki kellett játszanom a York ikreket, hogy elvigyem a pénzt. Nem félek meghalni, partner. Ha te nem végzel velem, hát majd ők. A lényeg, hogy a családomat ne ériék utol.

– Az ikreket már elkaptam. – Tom megkönnyebbülve sóhajtott ezt hallva. – Ha túlélem, azt mondom majd, hogy a pénzt a folyóba dobták menekülés közben.

– Köszönöm, partner – érzékenyül el Tom. – Készen állsz?

– Sok, szerencsét... partner – mondta halkán a fejadász.

A két férfi felugrott a fedezékéből és lőtt.

R. Harbinger

Virágeső

Lucas görcsben érezte gyomrát a kérdéstől, akarja-hites feleségül az oltár előtt megjelent Ariánát. Büszkesége a lány idegességével vetekedett az igenlő válaszkor, majd a pap bejelentette őket férj és feleségként. Tapsvihar zengte be a környéket, ahogy a vendégség magából kikelve csapkodta tenyerét az ifjú pár első csókja láttán.

A csodálatos lakodalomban többen táncoltatták meg a menyasszonyt, mint némelyik királynét a történelem folyamán. A fúvósok és dobosok szípkázó taktusokkal tartották fenn a hangulatot, miközben pegazusok szárnyaltak az égbolton a gyerekek legnagyobb öröme, akik vidáman kiabáltak, integettek az állatokat megülő katonáknak.

A gyerekeket figyelő Ariana szívét perzselő boldogság járta át, majd újdonsült férjére nézett. Tekintetük találkozott, és nem volt szükségük szavakra. Aznap este Lucas ölnben vitte át feleségét háza küszöbén, hogy innentől

kezdve megossa vele hajlékát, valamint megfogantassák szerelmük gyümölcsét, ám kitartó próbálkozásai ellenére nem örvendeztette meg őket a gyermekáldás, és emiatt Ariana egyre elkeseredettebbé vált. Mire leesett az első hó, rendszeressé váltak sírógörccsei, és álmatlanul hanykolódott éjszakákon át.

Lucas minden tőle telhetőt megtett, hogy felvidítsa, bár kezdetben nem értette, mi a probléma, mert Ariana nem beszélt róla. Lucas akkor világosult meg, amikor a lány családot formázott a friss hóból. Aznap este szorosabban ölelte magához feleségét, mint előtte bármikor. Életük legmeghittebb estéjét töltötték együtt, és hosszú idő után először Ariana ismét mosolyogva ébredt. Sütött, főzött, csodálatos reggelit varázsolt az asztalra, és éppen elkölteni készültek, amikor kopogás szakította félbe őket. Lucas ajtót nyitott, és a katonaság egyik megbízott tisztjével találta szemben magát. A férfi közölte vele behívásának tényét, majd átadta a vaskos tekercset, és távozott.

Mindkettejük étvágya elment a leírtaktól, miszerint Lucas következő hétfőn reggel fog útra kelni az Echeria ellen küldött hadosztállyal. Amennyiben nem tesz eleget a felszólításnak, úgy börtönbüntetés vár rá.

Lucas kihajózott az ismeretlenbe annak reményében, távol tarthatja a háborút otthonától. Mindenféle rémtörténetet hallott a szerelemtől eszt vesztett Echeriáról, a gonosz tünde királynőről. Félelmei valóra váltak; sorban veszítette el már-már családtagnak érzett bajtársait. A háború utolsó napjaiban előléptették, és lehetősége adódott sorsdöntő csapást mérni Echeria haderejére. A háború véget ért, Lucas pedig hősként tért haza. Az emberek ünnepeltek, virágessóval fogadták. Bárhogyan is kereste azonban Ariánát az ünneplők között, sehol sem találta, és érdemleges választ nem kapott hollétét illetően.

Hazafelé megannyi lehetőséget fontolóra vett, szívsszerelme miatt nem várta tárt karokkal, de egyik sem közelíthette meg az igazságot, ugyanis házuk ablakait bedeszkázták. Nem talált élő lelket odabent, és száraz kórók borították az udvart.

Lucasnak sikerült kérdőre vonni szomszédjukat, a

válaszra viszont nem készült fel. Arcán csorgó könnyekkel kereste meg Ariana sírját a temetőben, és térdre rogyott előtte. Szomszédjuk szerint a magányba halt bele, sírkövét pedig a városiak állították.

A férfi szívszorítóan zokogott a szélben lengedező fűfák árnyékában, és amikor felszegte fejét, elámult a látotakon. A fény megbabonázóan táncolt az ágak között, fel-feltűnt a lány mozgásban. Lucas rájött, egy kő nem fejezi ki mindazt, ami Ariana volt. Napokkal később fát ültetett helyére, és kitartóan gondozta éveken át. Hét vetés és aratás szállt tova, mire a fa megerősödött, és virágba borult. Az özvegy férfi egész délutánokat töltött a fa csodálatával, és egy idő után a fa elhullatta virágait egyetlen, hatalmasra nőtt példány kivételével, ráadásul ez nem tártá szét szirmait sem.

A férfi érezte, megéri türelemmel várni a virág kinyílását. Óvta a viharoktól, hidegtől, melegtől, míg végül a virág kibomlott, csak hogy nem porzók és bibék sokasága népesítette be belsejét. Lucas óvatosan vette kezébe Ariana utolsó ajándékát, majd könnyes szemmel megköszönte a karjában alvó kislányt.

n13

A barna hang feltalálása

Dr. Epstein egy zseniális, de bogaras és különc tudós volt. Zoknit például soha életében nem hordott, viszont érdekes napszemüvegeket és mumifikálódott csirkefejeket gyűjtött. Kevés szabadidejét főleg azzal töltötte, hogy egy otromba, kicsorbult tubán bluest játszott. Napestig lehetne sorolni még ezerféle furcsa szokását, ám nem ez a lényeg.

Hősünk az Államokban éldegélt és szupertitokban egy szupertitkos cégnél szupertitkos találmányokat fejlesztett. A központi laborban saját örömeire már régóta dolgozott egy hatalmas gépen, ami extra széles tartományban volt képes hangokat előállítani, jóval az emberi hallásküszöb alatt és fölött.

Kollégái, kiváltképp főnöke, gyakorlatias emberek lévén, nem nézték jó szemmel az új találmányt, mivel nem értették, milyen haszon származhat belőle. A szerkezetet maguk közt gúnyból csak fingogonaként emlegették.

A főnök, dr. Krueger egy darabig tűrte dr. Epstein hóbortjait, mert elismerte páratlan tehetségét. A pohár akkor telt be, amikor egy nap észrevette, hogy dr. Epstein mindenféle állatot hurcol a laboratóriumba. Voltak ott már csótányok, pókok, hörcsögök és nyulak, de még egy kedves, tarka kecske is, aki a Mici névre hallgatott.

Dr. Krueger megdöbbenve kiáltott fel:

– Szent ég! Mi ez itt? A Noé bárkája?

A kérdőre vont Epstein titokzatos mosollyal csak annyit mondott, hogy éppen az infrahangok, az 5-20 Hz-es tartomány hatásait teszteli az élő szervezeteken.

Tudvalevő, hogy ez az a frekvenciatartomány, ami már nem hallható, viszont bizonyos szerveink felveszik ezeket a rezgéseket, mivel saját rezgési frekvenciáikkal egyeznek meg.

Dr. Krueger kopasz feje céklavörös színre váltott.

– Epstein! Hogy áll a Z sugarak fejlesztésével? Mi van a szupravezetéssel és a többi projekttel? Mi itt megszakadunk, kidolgozzuk a belünket, mert nem tudjuk tartani a tervet, maga meg itt a kiseded, semmire se jó játékaival szórakozik. Rengeteg közpénzt elpazarolt az utóbbi időben, de most vége, betelt a pohár! Ki van rúgva! Többet nem akarom magát itt meglátni!

– Igazán? Valóban így gondolja? – nézett rá dr. Epstein, miközben megfordult, és a hatalmas szerkezethez lépett.

Gyorsan állított pár osztást egy széles tárcsán, lehúzott egy kart, majd megnyomott egy nagy, piros gombot. A gépen pici fények gyúltak ki, és halk zümmögéssel életre kelt.

– Rendben! Akkor szarja össze magát! – vigyorgott megdöbben volt főnökére, majd nyakába kapva lábait szélesbesen kiviharzott a laborból.

Zordonmorc

Én vagyok az utolsó!

Elbódította az óceán hullámozása, ahogy a partól figyelte. A lány morajlás körbeölelte, ő pedig lágyan belesimult. A férfi gondolatait kitöltötte a hullámokon megcsillanó napfény és a sirályok rikoltozása. Órákon át ült a homokban és lassan eggyé vált a vízzel. Nyugalom, lassú sodródás. Érzékelte a nap mozgását, ahogy a kósza felhők között bújókázik az idő előrehaladtával. A szükség térítette csak magához. Éhes volt. Körbenézett, mint aki egy pillanatra nem tudja, hol van, aztán komótosan felállt. Elindult az otthonául szolgáló barlang felé.

A sziget mindent megadott neki, amire szüksége volt. Élelmet, menedéket. Másra már nem vágyott. Nem tudta pontosan, mióta van itt, már nem tartja számon az időt. Évek lehetnek. A hajót, amivel ideérkezett, már rég elbontotta. Egy kunyhót kezdett építeni belőle, de sosem fejezte be. Megtalálta a barlangot és elvesztette az érdeklődését. Megelégedett a természetes kőfalak nyújtotta kényelemmel. Megkeseredve és elfásulva kötött ki annakidején a szigeten. Már nem reménykedett, csak egy helyet keresett hátralévő idejére. Ő volt az utolsó ember a földön, ebben biztos volt.

A barlangba érve magához vett pár gyümölcsöt az elnyúlt ládából és leheveredett a pálmalevelekből rakott priccsére. Fáradtnak érezte magát. A naplójáért nyúlt, ami ott hevert mellette. Időnként átpörgette a megsárgult lapokat. Írni régóta nem írt bele semmit. Tizenöt keserves, kutatással töltött év szavakba öntve. Megannyi küszködés, veszély, csalódás és veszteség. A remény elvesztésének útleírása. Egyre ritkábban olvasott bele. Már nem igazán zaklatták fel az emlékek, de ha túl sokáig olvasott, megfájdult a feje. Legtöbbször csak magához ölelte, mint valami játékmackót és szép lassan elaludt.

Amikor felébredt, átnézte a ládát. Már csak egy-két darab, fonnyadóban lévő banánt talált. Ideje frissíteni a készletet. Pár naponta nyugodt tempóban végigjárta a szigetet, és gyümölcsöt, bogyókat gyűjtött. Néha több, néha kevesebb szerencsével járt. Nem izgatta magát miatta. Megbékélt a sorsával. Ő volt az utolsó ember. A természet majd eldönti, mennyi ideje van hátra.

Éhes volt. Felébredt révületéből. Nem emlékezett, mikor jött le újra a partra. Visszatért a barlangba. Miközben falatozott, újra magához vette a naplót. Nem lapozott bele, csak forgatta a kezében. Azon gondolkodott, minek is tartotta meg. Sosem olvassa már el senki. Az utolsó ember emlékei. Megfájdult a feje. Lehajította maga mellé a könyvecskét és lefeküdt.

Felébredt! Valami zúgás térítette magához. Kinézett a barlang bejáratán. Odakint zuhogott az eső. Egykedvűen bámulta a zuhanó cseppeket. Nem volt kedve kimenni az esőbe, így egy félreeső sarokban végezte el a dolgát. Csillapította korgó gyomrát, majd visszafeküdt.

Felébredt...

A remény mögött mindig ott ólálkodott a csalódástól való félelem. Ez lassacskán felőrölte, de képtelen volt nem reménykedni. Pedig annyi minden elvesztett már. Legutóbb a férfit, akit szeretett. Egy fél éve adta fel, egyszerűen a hullámok közé vetette magát. Akkor már csak ketten voltak. Nyolcan indultak útnak, de szép lassan mindenki elment. Betegség, baleset, vagy a kilátástalanság végzett velük. A veszteségek ellenére ő képtelen volt feladni. Nem tudott nem reménykedni. Egyre inkább pokolba kívánta ezt a tulajdonságát, de nem tudott tenni ellene. Amikor meglátta a szigetet, a remény újra előkúszott és negédesen körbeölelte. A part felé kormányozta a hajót. A készletei amúgy is fogytán voltak.

A partra húzott csónak és a távolban horgonyzó jacht látványa magához térítette. Ellentmondó utasítások feszültek egymásnak az elméjében. A tagadás harcolt az érzékszervek nyújtotta valósággal. Valami megpróbált felébredni benne, de túl rég... túl mélyen... Vízre tolt a csónakot és a vitorlás felé evezett.

Tetszett neki a sziget. Aprócska éden. Édesvíz, gyümölcs bőséggel. Úgy döntött, eltölt itt pár napot, mielőtt továbbindul. A part felé menet egy barlang bejáratára lett figyelmes. Hajtotta a kíváncsiság. Óvatosan megközelítette. Mikor odaért, megérezte a szagot. Mintha valami megdöglött volna odabent. Ahogy belépett, felfordult a gyomra! A talajon mindenféle emberi ürülék. Egy korhadt láda, tele régóta rohadásnak indult gyümölcsökkel. Mellette egy szedett-vedett fészek koszos pálmalevelekből. Kirohant és elhányta magát. Elborzadt! Valaki lakott itt, ez biztos. Frissek a nyomok. A szörnyű látvány ellenére izgatott volt. Nem lesz könnyű, de újra nem lesz egyedül. Tényleg van remény. Várt egy kicsit, amíg csillapodott az émelygése, majd elindult a partra.

Nem talált senkit a hajón. Vadul szórta szét a berendezési tárgyakat. Egyre jobban dühítette, hogy kikököntették! A feje is befájdul! Nem akarta ezt a háborút az elméjében! Remény, csalódás, öröm és fájdalom. Örökös küzdelem. Teher. Fáradt volt. Egy letűnt világ gondolatai döngöttek a lassan felhúzott falakat odabent. Végül az egyik tárolóban talált valamit, úgy gondolta, hogy a megoldást.

Az első, amit észrevett, amikor kilépett a fák közül, a távolban lángoló hajó! Az elmúlt évek nehézségei alatt edződött elméje, először a helyzetet kezdte értékelni, terveket kidolgozni. A döbbenet csak utána kezdett felszínre bukkanni és kiszorítani minden mást! A férfit csak ezután vette észre. A csónak mellett állt. Koszos, sovány, torz alak. Átható, de zavarodott tekintettel. Valami volt nála! Amikor felfogta, mit lát, értetlenség és rémület lett úrrá rajta...

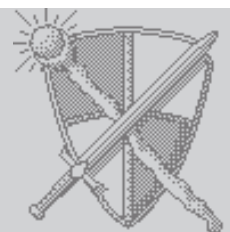
Amikor meglátta a fák közül kilépő nőt, nem sokat habozott. Felemelte a hajóról magával hozott puskát és meghúzta a ravaszt. A nő hanyatt vágódott, ahogy az őzsőrét pár méterről telibe találta a mellkasát. Ő is hátra-

tántorodott. Nem volt felkészülve rá, hogy a fegyver viszarúg. Amikor látta, hogy a másik nem mozdul, a puskát a csónakba hajította, és nagy nehezen a holttestet is odavonszolta a zsákjával együtt. Módszeresen végiglocsolta benzinnel az egészet és a vízre tolta. A hajóról magával

hozott öngyújtót meggyújtva bedobta a csónakba, majd leült a szokásos helyére a parton és nézte, ahogy a lángok felemészítik a múlt utolsó darabját. Nemsokára nem maradt más, csak a megszokott hullámok és a sirályok rikoltozása.

Kharex

Sugárvész áldásával

Ahhoz, hogy az ember megpróbáljon egyedül betörni egy reaktor-templomba, vagy nagyon bátornak, vagy nagyon hülyének kell lennie. Hogy Hymas melyik volt a kettő közül, arról fogalmam sincs, de megkísérelte a dolgot, és természetesen irgalmatlanul rábaszott. Az öcsém egy rövid segélykérést még küldött a Szövetségi Inkvizíciós Irodának, de ezután nem jelentkezett többé. Ki kellett hoznunk, mielőtt Sugárvész eretnek uránpapjai kicsinálnák.

Charrával egyszerű zarándokokként közelítettük meg a Pozitív Üregtényező Székesegyházát. Az Iroda pecsétgyűrűjét az őrsön hagytuk, és választott Fényhozónk ajándékait is gondosan álcáztuk, hogy ne ijesszük meg az odabent összeverődött ártatlan híveket. Én egy jellegtelen, fekete kabátot kaptam magamra, ami remekül eltakarta azt az Y alakú forradást, ami ott virított minden uránszívűnek a mellkasán, míg a társam fászlival bugyolálta be mindkét karját, hogy ne látszódjon a szálkás izmaiba ágyazott több tucat antracit, Kazánvér szénáldottjainak a szimbóluma.

A Pozitív Üregtényező főhajójában egész nap zajlott az imádság. Az Északi Államszövetség minden sarkából összeverődött hívők az üzemzavarok elkerüléséért, a szent és egyetlen láncreakció fennmaradásáért, és a Világmáglya minél fényesebb lobogásáért fohászkodtak hangos énekkel és vad tánccal, míg a kiegészített fűtőelemekből emelt szószéken egy félmeztelen, fiatal uránpap dobálta magát kifordult szemmel és habzó szájjal. Az egész jelenetet áthatotta egyfajta primitív, állatias energia, ami engem is vonzott, de elég volt magam elé idézni Hymas arcát, hogy kiszakadjak a varázslatból.

Átnyomakodtam a hívők sűrű tömegén, és Charrával a nyomomban megcéloztam egy oldalajtót, ami a hivatalos tervrajzok szerint a Pozitív Üregtényező nyilvánosságtól elzárt részébe vezetett. Az apró, szinte már jelentéktelen bejárat a kereszthajó egy árnyékos beugrójában kapott helyet, jótékony távolságban az imádság vad káoszától. Természetesen őrizték, de azért nem olyan komolyan. Elvégre ki lenne olyan bátor vagy hülye, hogy megpróbáljon betörni egy reaktor-templomba?

Egy magas, kopaszra borotvált fejű uránpap állt az ajtóban, aki úgy bámult ránk, mintha a pusztá tekintetével el tudna kergetni minket. A jámborabb hívőknél valószínűleg működött is a dolog, mi azonban nem zavartattuk magunkat, mentünk tovább.

– Sajnálom, de ez lezárt terület, testvérek! – Mikor már egyértelmű volt, hogy pusztán a nézésével nem jut semmire, a fickó felemelte a kezét, és közelebb lépett hozzánk. – Menjetek vissza imádkozni, vagy rójátok le a tiszteleteket a szekunder kör szentélyében!

– Pedig nekünk azt mondták, ide kell jönni. – Az Iroda hírszerzése szerint a Pozitív Üregtényező teljes személyzetét megrontotta már a Sötétség, így nem kellett visszafognom magam.

– Mégis ki...

A testemben tomboló szent és egyetlen láncreakciónak hála villámgyorsan átszeltem a kettőnk közti távolságot, és egyetlen ütéssel beszakítottam a fickó gégejét. Az eretnek szája néma, elkeseredett sikolyra nyílt, de torkából hang helyett csak elfojtott, fájdalmas sziszegés szakadt fel. Hosszú évek végtelen rutinjával elléptem a felém lendülő keze mellett, és kitörtem a nyakát. A teste azonnal elernyedt, de még azelőtt elkaptam, hogy a földre omlott volna, és az egyik árnyékos sarokba támasztottam. Ha valaki elég távolról nézte, és elég hülye volt, akár azt is hihette, hogy még él, csak elszundított.

Az Iroda legtöbb inkvizitora mindig árnyalatnyi fájdalommal beszélt azokról az esetekről, mikor a választott Fényhozója szolgálóiból lett eretnekekre kellett lesújtania, de nekem sosem okozott problémát az ilyesmi. Mivel ezek az uránpapok már nem Sugárvész, hanem a Sötétség hívei voltak, nem érdemeltek több kegyelmet, mint a fronton nyüzsgő árnybábok vagy napfálók. Meg aztán ennyire északon így mentek a dolgok: Lőj most, küldd a gyász-táviratot később!

– Ketten egy egész reaktor-templom ellen. Nem épp a legjobb kilátások, mi? – vigyorodott el Charra, miközben letekerte a fászlit a karjáról.

– Dolgoztam már szarabb esélyekkel is – vontam meg a vállam.

Egyszerű, de hatékony mantra volt ez, amit a fronton eltöltött hosszú éveim alatt találtam ki magamnak, és ami mindig beugrott, valahányszor szorult helyzetbe kerültem. A segítségével el tudtam hitetni magammal, hogy még nem értem el a mélypontot, hogy még van értelme küzdenem, hogy bármi történjék is, élve fogom elhagyni a harcmezőt. És működött, ezért is mondogattam folyamatosan, mikor úgy éreztem, hogy épp nyakig merülök a szarba.

– Fegyverek? – kérdezte Charra, én pedig nekiláttam kipakolni a kabátom alá rejtett kisebb arzenált.

Leginkább közelharcra készültünk, ezért rövid csövű géppisztolyokat és söréteseket hoztunk magunkkal, annyi lőszerrel, amennyit csak elbírtunk. Meg persze azokat a kibaszott gránátokat. Az undor és a félelem különös elegye villant át a testemen, mikor átnyújtottam Charrának a széles bőrövet, amiről négy szürke fémhenger lógott.

Xenongránátok. Minden uránszívű leggyűlöltebb ellenségei. Sugárvész kiválasztottjainak egy szippantás is elég volt a gránátban lapuló gázból, hogy a Xenon-135 bekerüljön a szervezetükbe, pár másodperc alatt megfojtva a szívük helyén dübörgő reaktort. Undorító, mocskos halál az ilyen, olyasféle, amit az ember a legrosszabb ellenségeinek se kívánna.

– Most mi van? – Gondolataim az arcomra is kiülhettek, mert Charra védekezőleg felemelte a kezét. – Komolyan sajnálok a Sötétség kutyáit?

– Majd ha eretnek szénáldottak ellen megyünk, akkor olyan alantas módon csinálhatod ki őket, ahogy csak akarsz. De amíg Sugárvész egykori hívet kell kilyuggatni, addig maradunk a kulturált módszereknél.

– Csak bele ne haljunk abba a fene nagy kulturáltságodba! – morogta a társam, miközben felcsatolta az övet, de azért nem piszkálta tovább a gránátokat.

Rutinosan ellenőriztem a fegyvereimet, majd kinyitottam a jelentéktelen faajtót, és beléptünk a Pozitív Üregtényező nyilvánosságától elzárt részébe.

A főhajó mögött alvókamrák, laborok és adminisztratív helyiségek kusza labirintusa várt ránk. A falakra mindenhol a szent és egyetlen láncreakció képletét vészték, a folyosókat kisebb és nagyobb szentek szobrai díszítették, az ólomüveg ablakokon pedig Sugárvész legnagyobb tettei virítottak, az atom meghasításától kezdve egészen az első napbomba ledobásáig. A romlás és a Sötétség bűze azonban így is belengte a Pozitív Üregtényezőt. Egy torz, már-már szemfájdító ábra itt, néhány szentségtelen amulet amott. Igazán nem kellett veterán inkvizitornak lennünk ahhoz, hogy lássuk, ez a hely már rég nem a Fényhozókat szolgálja.

Óvatosan és módszeresen kutattuk át a reaktor-templomot, de Hymast sehol sem találtuk. Aztán belefutottunk az eretnekek laborjába.

A szoba tömve volt kényes műszerekkel, szétszerelt primerköri elemekkel és feliratuk szerint urán-tetrafluoridot tartalmazó hordókkal. Egykor Sugárvész technikai fölényének megőrzéséért dolgoztak itt az uránpapok, a Sötétség hívei azonban valami egészen másra használták a helyet. A bomlás bűze valósággal orrba vágott minket, amikor beléptünk. A gyomrom azonnal görcsbe rándult, a hátam mögött pedig Charra is elkáromkodta magát, mikor meglátta, mit találtunk.

A labor falára vagy tucatnyi uránpapot szögeztek fel, alighanem azokat, akik nem adták meg magukat a Sötétség csábításának. Volt, akinek levágták az orrát és az ajkát, míg másoknak a szemét égették ki vagy a bőrért nyúzták le. Ez azonban még nem volt elég, az eretnekek ugyanis az uránpapok mellkasát is felvágták, hátrafesztítve a húsukat és a bordáikat, feltárva a reaktorukat. Szívem

a torkomba dobogott, ahogy végignéztem a halottakat, de Hymas szerencsére nem volt köztük.

– Ez meg mégis mi a fene? – nyögte a hátam mögött Charra, fejével a meggyalázott hullák felé biccentve.

– Mintha megpróbálták volna kicserélni az üzemanyagukat uránról valami másra – tippeltem. – Még tavaly láttam a Kölcsönösen Biztosított Megsemmisítés Bazilikájában egy kísérleti sóolvadékreaktort, az nézett ki nagyjából így.

– Sőt raktok az erőműveitekbe? Elcseszett technológiátok vannak nektek, hallod! – horkantott fel a társam, de erre már nem reagáltam. Elvégre a szénáldottaktól nem lehet elvárni, hogy felfogjanak bármit, ami komplexebb egy telibevert kondenzációs kazánál.

– Csak menjünk tovább, oké? Hymas nincs itt, arról meg, hogy mivel próbálkoztak az eretnekek, ráérünk később gondolkodni.

– Ezt nem kell kétszer mondanod.

A tőlünk telhető legnagyobb alaposággal kutattuk át a Pozitív Üregtényező összes többi helyiségét, de az öcsémet mintha a föld nyelte volna el. Nem telt bele sok idő, és már csak az erőművi blokkoknál és a központi irányítócsarnokban nem jártunk. Rövid tanácskozás után úgy döntöttük, az utóbbival folytatjuk a kutatást.

A vezérlőcsarnokban is káosz uralkodott, de egyáltalán nem olyan felemelő és magasztos, mint a reaktor-templom főhajójában. Míg odakint mindenki Sugárvész nagyságáért énekelt és táncolt, addig idebent riadt tekintetű eretnekek rohagáltak össze-vissza, vaskos irathalmokat cipelve a csarnok közepén lángoló máglyához. Egyedül a Pozitív Üregtényező működését felügyelő személyzet ült viszonylag nyugodtan a hatalmas, felszentelt irányítópult előtt, de néha azért ők is vetettek egy zaklatott pillantást a hátuk mögött zajló felfordulásra. Egyelőre nem szúrtak ki minket a nagy kavarodásban, de a lebukásunk csak idő kérdése volt.

– Ezek legalább háromtucatnyian vannak, ráadásul uránszívű mind – suttozta Charra. – Biztos, hogy nekik akarsz menni egy az egyben?

– Dolgoztam már szarabb esélyekkel is – válaszoltam, és minden további nélkül tüzet nyitottam. Társam egy másodperccel sem maradt le mögöttem.

Kezemben felugattam a géppisztoly, történelmi jégesőként vertek végig az irányítócsarnokon, belemarva mindenbe és mindenkibe, amit és akit csak értek. Rutinos, csípőmagasságban leadott sorozatokkal dolgoztunk, elég alacsonyan célozva ahhoz, hogy a kilencmillis golyók ne az uránpapok reaktoráról pattanjanak le, hanem a védtelen beleiket tépjék szét.

A máglya körül tüsténkedő eretnekeknek esélyük sem volt. Vért hányva és fájdalomtól üvöltve zuhantak a padlóra, mielőtt felfoghatták volna, mi történik velük. Hátrébb álló társaik már fedezékbe tudtak ugrani, sőt, néhányan viszonozták is a tüzet. Az irányítócsarnokban hamarosan fülsiketítő hanggal ugattak az automata és félautomata fegyverek, én pedig éreztem, ahogy a mellkasom mélyén feldübörög a reaktor.

A világ egy pillanat alatt lelassult, a másodpercek megnyúltak, az eretnekek kiáltásai kásás masszává csúsztak szét, az automata fegyverekből kirepülő golyók pedig mintha sűrű viaszba csapódtak volna levegő helyett. A géppisztolyom üresen csattant, így elengedtem, és Sugárvész megelevenedett haragjaként robbantam a célpontjaim közé.

Az eretnekek szintén megpróbálták felpörögni, de az ő hátuk mögött nem volt ott két évtizednyi frontszolgálat. Nekik sosem múlt azon az életük, hogy a legutolsó kis teljesítménymorzst is ki tudják e sajtolni a reaktorukból, és ez meg is látszott. Egy átlagos halandóhoz képest felgyorsultak, de az én szememben nem voltak többek gyanúba ragadt rovaroknál.

Az első csapásom bezúzta egy eretnek koponyáját, a második pedig egy kart tört szilánkosra. Közvetlen közelről képen lőttem az egyik rohadékot a söréttel, a felém fröccsenő vér elől pedig nemes egyszerűséggel elhajoltam. Egy ököl az arcomba csapódott, az orrom hangosan recsegve tört össze, de nem hagytam, hogy ez lelassítson. Keresztülküldtem két lövedéket a támadómon, a harmadik lövésem pedig a törött karú szerencsétlennel végzett.

Egy gyorsabb eretnek a mellkasomba eresztette a tárát, mire a fájdalom vörös robbanásokként szikrázott fel a szemem előtt, de rögtön utána el is enyészett. Az a szerencsétlen túl magasra célzott, így a golyók csak a bőrömet vitték át, utána ártalmatlanul pattogtak le a reaktorom acéljáról. Reflexből lefejeltem a támadómat, majd az álla alá szorított puskámmal kilocsantottam az agyát. A testem mélyén halkan megreccsent az egyik túlhevült üzemyagrúd, de nem törődtem vele, hajtottam magam tovább előre.

Valahol a hátam mögött vad üvöltözés és égő hús bűze jelezte, hogy Charra sem tétlenkedik. Az eretnek uránpapok gyorsabbak és erősebbek voltak nála, de a társam testébe ágyazott széndarabokból előtörő lángtengerrel, Kazánvér megtestesült vérszomjával így sem tudtak mit kezdeni. Sikítva égtek el a rájuk szabadult tűzözönben, elszenesedett húsuk alól elővillant a reaktoruk acélja.

Az alacsony, díszes leplekbe bugyolált műszakvezető mérnök a SCRAM oltár takarásából vetette rám magát. A kezében szorongatott csavarkulcs csontrepesztő erővel csapódott a koponyámnak, a következő pillanatban pedig az arcom keményen csattant a földön. A fejem úgy fáj, mintha ezer darabra tört volna, de most nem engedhettem meg magamnak, hogy leálljak. Villámgyorsan oldalra gördültem, el az újra lesújtó csavarkulcs útjából, majd félig vaktában a fickóra lőttem, miközben felugrottam a padlóról.

Az a köpcös kis rohadék gyorsabb volt, mint vártam. Nem annyira, mint én, de azért a lövés elől így is el tudott hajolni, a sörétek ezért a feje helyett csak a jobb kézfejét tépték le. És még csak le sem lassított ettől. Haragtól eltorzult vonásokkal vetette rám magát, nyála az arcomra fröccsent, egyetlen megmaradt kézfeje pedig kiverte a kezemből a sörétest.

Jól van, baszd meg, csinálhatjuk a nehezebb úton is!

A fickó a szemem felé kapott a kézcsonkjával, de könnyedén kitértem előle, elkaptam a tarkóját, és minden erőmet beleadva a SCRAM oltár élébe vágtam a fejét. Az eretnek koponyája már az első csapás után beszakadt egy nedves recsenéssel, de a biztonság kedvéért párszor még hozzá csaptam a márványhoz, és csak akkor álltam le, amikor a vörös SCRAM gomb környékét már vastagon belepte a vér és az agyvelő.

Várakozva néztem körül a következő célpontomat keresve, de az összecsapásnak már vége volt. Az eretnekek megcsonkítva, kilyuggatva és széttépve heverték mindenhol, az irányítócsarnokot pedig vér- és szarszag semmivel össze nem téveszthető elegye ülte meg.

A hősök egy pillanat alatt rám tört, mikor már nem mozogtam. Izmaim görcsbe rándultak, tűzforró bőrömről sisteregve párolgott el az izzadság. A világ megremegett és szétfolyt körülöttem, én pedig vakon tántorogtam előre, vadul küzdve minden egyes lélegzetvételért.

Egy pillanatig azt hittem, ez lesz a vége. Egy pillanatig meg voltam győződve arról, hogy a csata hevében túlhajtottam magam, és a reaktorom mindjárt leolvad. Aztán megéreztem Charra hűsítő kezét a vállamon, és tudtam, hogy megmenekültem. A társam egy szó nélkül pumpálta a karjába ültetett széndarabokba a fölös hőt, egészen addig, amíg össze nem szedtem magam. Mikor látta, hogy már viszonylag magabiztosan állok a lábamon, csak biccentett egyet, és a terem közepén felhalmozott iratok felé fordult.

– Lássuk, mit akartak ennyire eltüntetni előlünk! – Felmarkolt egy nagy adag papírt az egyik eretnek hullája mellől, pár pillanatig a szemöldökét ráncolva tanulmányozta az iratokat, majd őszinte, szívből jövő kacagásban tört ki.

– Mégis mi ilyen rohadt vicces?

– Ezek a szerencsétlenek azt hitték, Hymas az Energetikai Minisztériumtól jött! A kamu üzennaplóikat égették, nem a Sötétség kódexeit vagy valami hasonló szarságot! Nézd csak meg.

Elvettem a felém nyújtott dokumentumokat, és egyből láttam, hogy a társamnak igaza van. A papírlapokon nem szemfájdító szimbólumok vagy örülettel átitatott fohászok álltak, hanem nagyon látványosan meghamisított számok a Pozitív Üregtényező rendelkezésre állásáról és szabályozási tartalékairól. De most komolyan, milyen elbaszott egy világ ez, hogy az eretnekek jobban félnek a rendszerirányítótól, mint az inkvizíciótól?

A biztonság kedvéért gyorsan szétnéztünk a vezérlőcsarnokban, de Hymast sehol sem találtuk, így megkerestem és újratöltöttem a fegyvereimet, aztán elindultunk a Pozitív Üregtényező szíve felé. A Pozitív Üregtényezőben összesen hat, egyenként ötszázmegás blokk üzemelt, a legújabb, nehézvizes fajtából. És bár tudtam, mire számíthatok odabent, a látvány egy pillanatra még így is ledöbentett.

A csarnokban nyoma sem volt az eretnekek munkájának. Sugárvész hatalmas, színarany szobrai érintetlenül magasodtak a reaktorzónák fölé, a rejtett hangszórókból pedig folyamatosan szólt a főhajóban összegyűlt hívek

szilaj éneke. Még Szent Arwald balta alakú rúnái sem hiányoztak, amik a szabályzórudak gond nélküli leereszkedését segítették vészleállás esetén. Egy pillanatig úgy éreztem magam, mint aki hazaért. Egy pillanatig minden a legnagyobb rendben volt. Aztán megéreztem az apró repedést a tökéletesség mázán, a Sötétség gyenge, de azért kivehető hívását Sugárvész szolgálóinak buzgó imádsága mögött.

– Erre – szoltam Charrának, és megindultam a csarnok vége felé, oda, ahonnan a tervrajzok szerint a fűtőelemek tárolására szolgáló pince nyílt.

Hát persze, hogy itt ütöttek tanyát a rohadékok!

A lejáratot takaró hatalmas, kétszárnyú ajtót felnyitoták, így az szélesre tátott, mindent elnyelő szájként meredt a külvilágra. Valahonnan odalentről motoszkálás és gépek halk, egyenletes surrogása hallatszott, de nem ez volt, ami a szart is belém fagyasztotta. Hanem a szag. A romlás és az örület émelyítően édes bűze áradt a pincéből. A Sötétség vegyítiszta kipárolgása.

– Nem szívesen mondom ezt, de ideje megvárni az erősítést. – Charra kezében alig láthatóan, de remegett a géppisztoly. – Nem tudom, mi van odalent, ami így bűzlik, de rohadtul nincs kedvem egyedül kitalálni.

Igaza volt. A Sötétség ilyen koncentrált kipárolgását eddig egyedül a fronton éreztem, közvetlen azelőtt, hogy egy napfaló lemészárolta a századom felét pár másodperc alatt. A rohadék gyorsabban mozgott, mint egy felspannolt uránszívű, és keményebben verekedett, mint a legszívósabb szénáldott. Ha egy olyan les ránk odalent, akkor tényleg jobb lenne megvárni az erősítést, ami remélhetőleg .50-es géppuskákkal, páncélöklökkel meg esetleg egy taktikai napbombával érkezik.

Csak hogy nem várhattunk. Tudtam, éreztem, hogy Hymas odalent van, és ez el is döntötte a kérdést a fejemben. Akármennyire gyűlöltem magam érte, akármennyire félttem attól, ami odalent várt ránk, egyszerűen le kellett mennem.

– Nincs időnk – ráztam meg a fejem, miközben megindultam lefelé. Azonban alig tettem meg egy lépést előre, mikor Charra elkapta a vállamat, és megszorította. Erősen.

– Ugye tudod, hogy Hymas jó eséllyel már halott? – sziszegte. – És az se fogja feltámasztani, ha megöletjük magunkat a nagy sietségben! Bassza meg, azt sem tudjuk, hogy mi van odalent.

– Ez most a legkevésbé sem számít – ráztam le a kezét a vállamról.

– Ha miattad meghalunk, tuti kicsinállak! – Charra felhorkantott, de amikor újra elindultam lefelé, már szó nélkül követett. Pontosan ezt szerettem benne. A kemény külső alatt meglepően rendben volt a szíve, ezt pedig kevés szénáldotról, és még kevesebb inkvizítorról lehetett elmondani.

Odalent nem várt ránk se több tucat eretnek, se egy vérre szomjazó napfaló. Szimplán csak egy tágas terembe jutottunk, ami rengeteg gondosan megfaragott oszlopával leginkább egy leeresztett víztározóra hasonlított. Első pillantásra az egész csarnok üresnek tűnt, de aztán a félhomályban kiszúrtam pár tucat kiégett fűtőelemet, amiket

mintha csak találomra dobáltak volna egymásra. A katonás rendnek, melyet a Sugárvész által írt működési szabályzat megkövetelt, nyoma sem volt.

– Nem csoda, hogy fostak a minisztériumtól – jegyezte meg Charra feszültségtől remegő hangon. – Ha ide bekukkant valami szövetségi tintanyaló, úgy megbünteti őket, hogy az unokáik sem tudják kifizetni.

Már nyitottam volna a szám, hogy válaszoljak, hátha a beszédőtől megnyugszom egy kicsit, de ekkor a távolban felüvöltött valaki. Torz, elkínzott kiáltás volt ez, olyan, amiből már rég kiveszett bármiféle emberség vagy értelem, én azonban így is tudtam, hogy Hymas az.

– A kurva életbe! Erre!

Úgy rohantam, mint életemben soha. Nem figyeltem a sajtó izmaira, és az se zavart, hogy kitűnő célpontot nyújtok bárkinek, aki esetleg egy közeli oszlop takarásában lapul. A hátam mögött Charra kiabált valamit, de már ő se érdekelt. Valahol előttem Hymas újra és újra felüvöltött, az én világom pedig erre az elkeseredett, szenvedéssel teli hangra szűkült.

A sűrűn álló oszlopok miatt nem láttam, hová futok, de az öcsém elkínzott kiabálása úgy vezetett át a hatalmas csarnokon, mint a viharban hánykódó hajót a világítótorony fénye. Megkerültem egy kidőlt oszlopot, elfutottam egy halom poros irat mellett, aztán egy pillanat alatt megtorpantam, és csak meredtem magam elé. Léptek csattantak mögöttem, jelezve, hogy Charra is befutott.

– Hé, ez meg mé...

A társam egy pillanat alatt elhallgatott, mikor rájött, hogy az eretnekek mit műveltek az öcsémrel.

Hymas megtört teste a mennyezetbe ágyazott láncokról lógott. Vállát kifecamították, lábát több helyen eltörték, de mégsem ettől szorult el a szíve, hanem attól, amit a mellkasával műveltek. Bőrét és húsát felvágták, a bordáit pedig átfűrészték vagy kitörték, felfedve a szíve helyére ültetett reaktor vértől izsamós acélját. Pont úgy, mint azoknál a szerencsétlenekeknél a laborban.

De ennyi nem volt elég.

Az eretnekek a reaktorkamráját is megfúrták, és két átlátszó gégecsövet vezettek be egyenesen a magba, amik valami sűrű, sötét és zavaros folyadékot pumpáltak át Hymas testén méla egykedvűséggel. Megbabonázva bámultam a csöveket, mire az egyikben megrándult valami. Egy ujjnyi vastag, legalább húsz centi hosszú, hullafehér féreg.

Ez már sok volt. Félrefordultam és elhánytam magam. Addig görnyedtem kétrét, amíg háborgó gyomrom mindent ki nem adott magából, de még ezután is úgy éreztem, bármikor jöhet a következő roham. Nem! Most nincs idő a gyengeségre, amikor Hymasnak szüksége van rám! Most nem fér bele, hogy megtörjek a borzalmak súlya alatt, amiket látok! Remegő térddel, de újra kiegyenesedtem, és kényszerítettem magam, hogy az öcsém meggyalázott testére nézzek. Kezdjük az elején, haladjunk kis lépésekben! Például, hogy a francba lehetne leszedni onnan?

Körüljártam Hymast, próbáltam nem figyelni a lassan már motyogássá gyengülő artikulálatlan kiáltására, és

közben azon törtem a fejem, hogy mit kéne tennem. A két átlátszó gégecső egy hatalmas acélgömbbe futott bele. Nem voltam teljesen biztos a dolgomban, de úgy gondoltam, a Kölcsönösen Biztosított Megsemmisítés sóolvadékos reaktorának az egyik prototípusát látom.

Az acélgömböt az öcsém gerincéhez csavarozták, de a padlóhoz vagy a plafonhoz már nem rögzítették. Oké, szóval mozdítható. Ez jó. Ez azt jelenti, hogy csak a láncokról kell valahogy leszednünk Hymast, és már mehetünk is. A testére erősített géppel így már nem törődtem, az legyen csak Sugárvész mérnök-sebészeinek a problémája. Ők majd szakszerűen kivágnak minden szarságot, aminek nincs helye egy uránszívú testében.

Kérnem sem kellett, Charra magától látott neki a láncok szétszedésének. Öcsém artikulálatlan üvöltései ismét felerősödtek, és kicsit mintha kétségbeesettebbé is váltak volna, mikor elkezdtünk babrálni a bilincseivel. Szegényt alaposan helybenhagyták az eretnekek, tuti piszkosul fáj a válla, valahányszor csak megrándult a lánc. Szerencsére hamar végeztünk: a béklyókat csak pár primitív lakat rögzítette, amiket még az idegtől remegő kezemmel sem tartott sokáig szétpiszkálni.

Hymas tehetetlen teste meglódukt a padló felé, csak az utolsó pillanatban tudtam elkapni. Rohadt nehéz volt, az a hátára szerelt szar tuti nyomott vagy egy mázsát. Feje a vállamra hanyatlott, ajka egész közel került a fülemhez, és így már ki tudtam venni, hogy mit motyog azóta, hogy elkezdtük leszedni.

– Csapda...

Ó, hogy basznák szájba magukat!

Az öcsém hátára szerelt gömb mélyén felvisított valami, a következő pillanatban pedig a gégecsövekben eddig csak lustán örvénylő trutyi is felgyorsult. Hymas ismét felüvöltött, de ezúttal már nem fájdalmasan vagy kétségbe esve, hanem csordultig telve haraggal. Ebben a pillanatban megértettem, mi történik. Azok a rohadékok azzal kísérleteztek, át lehet-e mosni tömény Sötéttséggel egy uránszívú reaktorát, és végül sikerrel jártak. Láttam,

ahogy Hymas tekintetében a végtelen fájdalom átadja a helyét a nyers gyűlöletnek, és tudtam, hogy nekem már nincs öcsém. Ami előttem magasodott, az a Sötéttség torz teremtménye volt, kigúnyolása az emberiségnek és mindannak, amit a Fényhozók képviseltek.

Túl későn értünk ide.

Hymas karja követhetetlen gyorsasággal vágódott ki, az egyik közeli oszlophoz csapva Charrát. Társam egy nyikkanás nélkül omlott a földre, és már nem is kelt fel onnan. Haja alól sűrű, ragacsos vér folyt a padlóra, teste még megrándult párszor, aztán végleg elernyed. Hogy halott vagy csak kábult, azt nem tudtam megállapítani, de jelen esetben nem is számított.

Hymas azonnal megpördült, hogy engem is elintézzon, de én gyorsabb voltam, mint Charra, így még időben le tudtam bukni a felém sújtó ököl elől. Vaktában beleeresztettem egy sorozatot a géppisztolyból, de a húsába csapódó golyókat mintha meg se érezte volna. Ha a Sötéttség vegytiszta örülete megszállta az ember agyát, a fizikai korlátok java hirtelen leomlott. Jól tudtam, hogy esélyem sincs ellene. Kimerültem, fáj mindenem, és még a reaktorom se húlt le teljesen az irányítócsarnokban lezajlott összecsapás után. Hacsak...

Tekintetem Charra testére ugrott. A derekán még mindig ott figyelt a széles bőrvő, rajta a xenongránátokkal. Nem szép halál, főleg nem a tulajdon öcsémnek, de nincs mit tenni. Sötéttség ide vagy oda, Hymas még mindig uránszívú volt, és mint ilyen, tuti nem élné túl a tömény reaktorméreg belélegzését.

Csakhogy a szörny, akit pár perce még az öcsémnek mondhattam, pont köztem és a gránátok között állt. Erősebb és gyorsabb volt nálam, ennyit leszűrtem rövid összecsapásunkból, ráadásul őt a Sötéttség megveszekeedett gyűlölete hajtotta előre, míg nekem be kellett érnem a gyásszal és a halálfélelemmel. Nem állt túl jól a szénám, ezt el kellett ismernem.

De dolgoztam már szarabb esélyekkel is.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

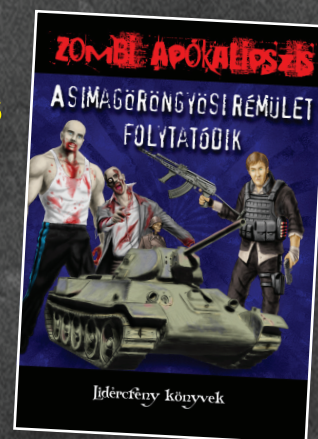
Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?

Akkor a
simagöröngyösi zombi apokalipszis
neked szól!

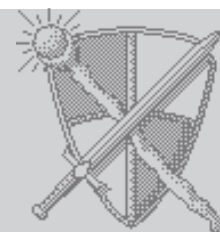
A két kötetes antológia
ingyenesen,
több formátumban letölthető:

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

Mortelhun

Az utolsó szimfónia

Ránézett az órájára. Éjfél múltott két perccel. Rekedtes sóhajjal állt fel az ágyáról, mely megkönnyebbülten recscent meg, amint a test elhagyta az ódon rugóktól megtámasztott matracot. Tekintete az asztalt fürkészte. Egy üres borosüveg, mellette tintatartó és benne egy hosszabb lúdtoll. Előtte egy papírlap, mely félig volt megírva, az utolsó mondat el volt maszatolva. Pár napja már nem tudott írni, eltorzuló kezeivel csak rombolni tudott csupán. Ennyi maradt neki, meg az a fél pohár bor, amelyet az ágya mellett hagyott. S persze a térképek a falakon, melyek ifjú kora legendás kóborlásait rejtették magukban. Lassan az ablakhoz sétált, és a hatalmas ízelt lábra hasonlító kezeivel kitérte annak szárnyait. Érezte a hús éji levegő simogatását, úgy az oszlásnak indult arcán mint a lelkeben. Csend ülte meg a tájat alant, csak a lombtenger susogása vegyült pár éji állat motozásával az erdő fái között.

Kimérten ám nehézkesen megtömté a pipáját, és a kandallójához sétálva, avagy inkább bicegve, merthogy a négy patás lábával egyelőre csak tanulta a járást, egy darab fatörmeléket előbb a tűzbe majd a pipa kazánjába dugva meggyújtotta azt. Mélyre szívta az első slukkot, az erős latákia köhögésre készítette, amely átment fuldoklásba, hogy aztán sűrű nyákot köpjön, benne erdei állatok oszoló tetemeivel. Hosszan nézte a bűzös mocskot a földön, és ezerszer elátkozta azt a napot amikor megtalálta az ősi fóliánst, és beleolvasott. Addig tanulmányozta, amíg el nem sajátította a benne lévő Amzuriáh nyelvet, és meg nem idézte a térkaput, mely más dimenziókra és civilizációkra nyit átjárót. Ezzel baj még nem lett volna, de a kaput a saját testébe idézte, és ezzel ő maga is elkezdett átváltozni egy olyan lényé, amely képes befogadni a

varázslatot, majd képes megszülni az átjárót, s egyáltalán, képes átalakulni magává a kapuvá. Nincs tovább. Sűrű méregzöld vér kezdett bugyogni az orrán, miközben térdre esett, mind a négy térdére. A pipája koppanva esett ki a kezéből a padlóra, és a parazsa ezerfelé szóródott az ódon padlón. Ismét köhögött, ám minden köhögés maga volt a kín. Érezte, hogy odabent a testében valami történik. Valami beteges, valami nem evilági. Megpróbált felállni, de az egyik lába kitört a helyéről. Úgy nézte a földön heverő számarlábra hasonlító testrészt, mintha most fedezett volna fel egy új, különleges rovarfajt.

Zokogásban tört ki.

Egyszerre kezdett hiányozni a régi élete, a gyermekei, az asszonya, a falu ahol született, s egyáltalán az az élet, melyet a felfedezés előtt élt. Mennyi idő is telhetett el? Egy év, egy évszázad vagy egy évezred? Nem tudta. Zokogás közben érezte, hogy a kilazuló fogai belepotyognak a szájába. Kétségbeesetten köpdöste őket, s közben látta, a haja is csomókban hullik. Görcs rántotta össze. Odabent valami növekedett, s érezte, itt a vég, a benne rejlő univerzum kitörni kész. Még utoljára egy hatalmasat sikított, hogy aztán az elmúlás eme fájdalmas szimfóniája, hosszan visszhangozzon a kihalt erdei tisztáson, mely körbeölelte a tornyot, amiben eddig bujkált.

Testére több hónap elteltével letek rá az ódon, omladozó épület mélyén. Már régóta keresték az egyház inkvizítorai, majd hosszú hetek nyomozásai után megtalálták, hogy aztán elképedve nézzék az oszló rovar-szamar-pók-embertetem szétnyíló gyomrán át, egy távoli csillagrendszer unottan pulzáló fényeit.

Az átjáró kitérte kapuját.

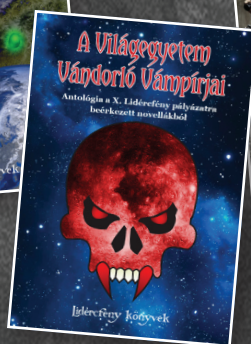
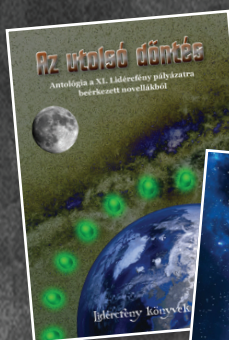
LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Szerkesztőségünk az utóbbi években úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbjait egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot.

Eképpen a tizedik, a tizenegyedik, és a tizenkettedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírjai, Az utolsó döntés, és Garabonciások címmel.

Megjelentettük továbbá szerkesztőségünk oszlopos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregényét is, mely szintén e-book formájában, ingyenesen elérhető.

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

NMN

A mocsár ölelése

– János! – Mintha a szél süvítése a nevét sikoltotta volna.
– János!

A hang a semmiből jött és a semmibe is távozott. Már két napja lovagolt ezen a tájon, de ez a két nap végtelen hosszúnak tűnt, pont, mint a pusztta maga, mely nevéhez híven üres volt és kietlen, csupán száraz fű és sejtelmes ködfoszlányok borították.

A lószerszám csörgése és a paták tompa dobogása betöltötte János fülét. A monoton, megnyugtató hang elbódította, feje fáradtan bukott mellkasára, hogy aztán riadtan kapja fel és nézzen körbe, mikor a szél ismét a nevéen szólította.

– Szedd össze magad, Jancsi! – motyogta magának bozontos bajsza alatt, és húzott egyet kulacsából. Már alig lötyögött valami az alján, de remélte, hogy a torkát kaparó pálinka egy kis életet lehel belé. Belé is, meg kővé dermedő ujjaiba is.

Az évszakhoz képest különösen hideg volt, minden lélegzetvétel felhőként jelent meg az orra előtt, és alatta mozgó lóva is mintha gőzölgött volna. Mint egy bogrács a tűz fölött. Gyomra megkordult a gulyás gondolatára, de minthogy leve-se nem volt, elővette tarisznyájából utolsó darab penészes kenyeret, hátha azzal enyhítheti hasa fáj-dalmas könyörgését.

– Gyerünk, Vitéz, szedd a lábad, még messze vagyunk otthonról – bökte oldalba hűsége paripáját János, de a ló ahelyett, hogy megindult volna, hirtelen dobbanással

megállt, és fülét hátracsapva ideges prüszkölésbe kezdett. A szája előtt keletkező pára apró cseppekben ült meg szürke pettyes pofáján. – Na, na, mit látsz, Vitéz? – János azonnal felélénkült, megtanult már bízni lóva jelzéseiben.

– Tiszteletünk, huszár! – ütötte meg a fülét a visszhangzó kiáltás. János vére megfagyott ereiben, és ezúttal nem a hidegtől. Sík terepen állt, közel s távol egy darab fa nem sok, annyit se látott, de akárhogy forgolódott, sehogy sem látta a hang gazdáját. – Itt vagyunk!

Ezúttal a hang egészen közlelől szólt. Vitéz egy pillanat alatt felágaskodott, riadt nyeresését mintha a hideg maga visszhangozta volna.

Mikor János nagy nehezen megnyugtatta az állatot, akkor látta meg az idegen hang gazdáit. Két kigyerek állt ott, ránézésre nem lehettek többek hét-nyolc évesnél. Egy fiú és egy kislány. Szakadt, rojtos ruhájuk csupa piszok, arcuk maszatos és beesett. Vágyakozó szemmel nézték a János kezében tartott darabka penészes kenyeret.

– Honnan bújtatok elő? – A meglepetésen túl haragudott magára, amiért így megijedt két kigyerektől. Bizonyára Vitéz is már fáradt, ezért tudták őket így megijeszteni.

– Kérhetünk egy falat kenyeret? – A gyerekek nem foglalkoztak János érdeklődésével, sóváran közelebb somfordáltak. A lány már majdnem hozzáért János lábához. Úgy érezte magát, mint egy kriptában, de lehet, hogy csak a hűvös szél, és a semmiből előkerülő, károgó varjak borzongatták az idegeit.

Szó nélkül odaadta nekik azt a kevés ételt, ami még volt nála. Látszólag a gyerekek még nála is rosszabb állapotban voltak. Ahogy felemelték a kezüket, szinte keresztülatott a bőrükön, egészen a csontjaikig. Vészesen le voltak fogyva, és ezen a kihalt vidéken talán ő az egyetlen, aki tud segíteni nekik, mielőtt elviszi őket az éhhalál.

– Hogy kerültetek ide?

A gyerekek továbbra is úgy csináltak, mint akik nem hallják. Figyelmüket teljesen lekötötte a nyammogás és az elégedett morgás, hogy végre ételhez jutottak.

– Huszár, ha erre mész tovább, a veszedbe lovagolsz – szólalt meg a fiú, miután eltüntette a kenyér rá eső részét. Jánosra meresztette féltányér méretű barna szemeit, tekintete hátborzongató volt. Mintha a lelkébe látta.

János hátán ismét végigszaladt a hideg, Vitéz is idegesen topogott alatta. Talán csak a háború és a fáradtság, de nem tudott szabadulni baljós érzéseitől.

– Egy boszorkány fészke felé tartasz. Mi tudunk egy rövidebb utat a falu felé, keresztül a mocsáron, ami elkerüli a banyát.

– Nem hiszek a boszorkányokban.

– Ebben kéne – bólogatott a lány bőszen. – A környéken híres szipirtó az utazók lelkét követeli magának. Mi segítünk neked biztonságban átkelni a mocsáron.

János szíve megesett a két gyereken. Bár nem hitte volna, hogy igazat mondanak a boszorkányról vagy akár csak a mocsárról, mégsem hagyhatta ott őket egyedül éhen halni a pusztában. Úgy döntött, az lesz a legjobb, ha egyelőre hallgat a szavukra és belemegy a játékba. Legrosszabb esetben is akad egy kis társasága. Jobb esetben igazat mondanak, és valóban rövidebb úton juthat haza.

Más körülmények között szívesen beszélgetett volna a gyerekekkel. Semmi pénzért nem mondta volna ki hangosan, de általában jól érezte magát a kicsik társaságában. Most viszont a hideg is kirázta azoktól a fakó, üres szemektől, beesett arcuktól, a furcsán lebegő hajuktól, ami mintha akkor is lobogott volna, amikor pont nem fújt a szél. Lehet, hogy csak a szeme káprázott, kimerítette a háború és a napok óta tartó hazaút, de mintha keresztülatott volna rajtuk. Bár az is lehet, hogy valóban csak ennyire lesoványodtak. A kislányon hiába volt az összes alsószonyka és illedelmes pántlika, még így is olyan vékonynak tűnt a dereka, mint János bokája. Vajon milyen keserves életük lehetett ezidáig?

Csendben haladtak egy ideig, míg a köd óvatos ölelése teljesen beborította őket. János észre sem vette, egyszer csak arra lett figyelmes, hogy a közvetlen közelén túl semmit sem lát, csupán a gomolygó, sejtelmes árnyakat rejtő ködöt.

– Biztosan jó irányba megyünk? – kérdezte volna bizonytalanul, de torkára fagyott a szó. Vitéz nyerítve felágaskodott, mellső lábaival a levegőben kapált, fülét hátracsapta, és minden erejével azon volt, hogy leveesse Jánost a hátáról.

A köd, közvetlenül előttük, mintha folyamatosan kavargva összesűrűsödött volna, egy elmosódott ember alakját mutatta. De Vitéz kapálózása közben patájával keresztülhasított a köd-ember fején, és az egy szempillantás alatt eltűnt.

– A boszorkány – suttozta átszellemülten a Jánost kísérő kislány. – Ő figyel minket. Közeledünk a mocsárhoz.

– Errefelé nincs mocsár – morogta János rosszkedvűen csitítgatva megvadult lovát, de már nem volt annyira biztos a dolgában. A köd, ha lehet, még sűrűbb lett körülötük, elképzelése sem volt, hogy merre tartanak, jó irányba haladnak-e egyáltalán.

Csendben mentek tovább, mire a huszár nagy meghökkenésére víz locsogása ütötte meg a fülét. És valóban, pár lépés múlva a ködön keresztül felsejlettek az első susogó, száraz nádlevelek és a puha iszap, amibe Vitéz csánkig süppedt bele, hogy aztán hátborzongatón cuppanó hanggal tépje ki magát a mocsár szorításából.

– Itt az ösvény, ezen biztonságban átkelhetünk – futott előre a fiúgyerek, és félrevont egy köteg nádat az útból.

Igazat mondott, mintha egy némileg szárazabb, jobban járható út szürkéllett volna a halott, zavaróan mozdulatlan víz közepén. János azért a biztonság kedvéért leszállt Vitéz hátáról, úgy vezette kantáron a lovat. Egy háborút már végigküzdöttek viszonylagos épségben, szegyetlenjes lett volna egy mocsár közepén elveszítenie hű paripáját.

Csendben lépdeltek, a levegőt betöltötte a rothadás és az állott víz bűze. Bár a víz mozdulatlan volt, mégis folyamatos csöpgés és halk hullámozás adta az ütemet a huszár és lova lépteinek. Ők ketten nagyon lassan haladtak még a viszonylagos szilárd ösvényen is, hangosan zihálva, cuppogva küzdöttek a bokájukat fogva tartó iszappal. János a lova prűszkölésén és saját sípoló lélegzetvételén túl azonban nem hallott semmit. A két gyerek előtte látszólag könnyedén lépdelt, még csak a nyomuk sem látszott meg az ösvényen.

– Hé, hová szaladtok! Letértek az ösvényről! – kiáltott rájuk, mikor nevetgélve nekiálltak egymást kergetni, egyre távolabb kerülve Jánostól. A köd még sűrűbb lett, már csak egy karnyújtásnyit látott előre, hátrapillantva Vitéz fara is már csak halványan látszott a szürke, ragacsos levegő foszlányain keresztül. – Hahó! – Még csak visszhang sem érkezett válaszul, csak az iszap cuppogott a lába körül és a víz loccsant lustán a nád szárainak.

Tett néhány lépést előre, de amikor hirtelen bokáig süllyedt az iszapba, rájött, hogy letért az ösvényről. Hátrált volna, de csak még mélyebb iszappal találkozott.

Be kellett látnia, hogy menthetetlenül eltévedt.

Torkát fojtogatta a pánik, bőrét egy pillanat alatt beborította a viaszos izzadság. Maga Rákóczi Ferenc oldalán vágatott a harcba, az élvonalban küzdött, de még akkor sem érzett ilyet. Majdnem elfogták a törökök, de még akkor sem esett pánikba.

Most itt viszont, egy mocsár közepén, a köddel körülvéve, tanácstalanul forgolódva, egyedül csak Vitéz társaságában, eltévedve a semmiben ő, János a „vörös” huszár, aki hírt szerzett magának a háborúban, szíve szerint sírva fakadt volna. Elgyengült, remegő térdjei szinte könyörögtek neki, hogy rogyjon az iszapba, erőtlenség, mint valamilyen zsák. A mocsár halk sóhajai csábították, egyre közelebb és közelebb, hívta a víz lusta hullámozása.

– Eltévedtél, huszár? – szólította meg egy meleg, barátságos hang. János egy huszárhoz méltatlan sikítással válaszolt, és megpördült a tengelye körül. Észre sem vette, hogy már térdig körbevette a víz, és Vitéz vérben forgó szemekkel igyekszik őt visszahúzni, sárga fogaival rojtos ingébe kapaszkodva.

Egy csodálatos jelenés állt előtte. Soha még ilyen gyönyörű nőt nem látott. Szeme akaratlanul is elkalandozott, a tökéletes test teljesen fedetlenül állt előtte, combközépig merítkezve a mocsár bűzös vizébe. De a hibátlan, hófehér bőr makulátlanul, fényesen csillant, mintha a ködön keresztül szűrődő egyetlen napsugár pont megtalálta volna a szépséges nő vállát. Hosszú, tejfölszöke haja lágy hullámokban omlott előre a vállán, éppen csak eltakarva a hetyke kebleket, melyek még így is hívogatóan mosolyogtak János felé. Kecses, vékony kezét enyhén kitölt, gömbölyű csípőjén nyugtatta, majdnem mint egy anya, aki leszidni készül rosszkedő gyermekét. János szíve hevesen vert, légzése szapora és felületes lett, ahogy kigúvadó szemekkel csodálta a nőt.

– Gyere, hadd vezesselek haza! – nyújtotta felé kezét a szépséges nő, hosszú, fehér körmei szinte mintha az ujjai folytatásai lettek volna. János csak ekkor nézett a jelenés szemébe.

A hideg, hófehér, lelketlen szemekbe.

– Te vagy a boszorkány? – nyögte rekedten.

A nő csak bájosan kacagott, szájának csókra hívó vöröse üdítő színfolt volt a köd szürkéségébe beleillő fehér bőrön. A szeme azonban változatlan maradt, nem nevette.

– Nem boszorkányok vagyunk. – Mintha kórus szólt volna. A gyönyörű nő kecses kezének egy intésére a köd szinte azonnal ritkulni kezdett, a látótávolság hirtelen megnőtt.

Végtelen mocsár közepén álltak, egy kis dombon, a nád körül hullámzó vízzel teljesen körülvéve. A nádcsomók közül lassan, halk csobogással előlépett még két tökéletesen gyönyörű nő, ugyanolyan hideg, halott fehér szemekkel. A távolban meredten állt, és őket figyelte, még ki tudja, mennyi hasonló jelenés. A nő, akivel eddig beszélt, lassan közelebb lépett hozzá, és kivette kezéből a kantárt, majd átadva egy másik csodának, lassan elvezették mellőle a lovat. Vitéz csendben, nyugodtan ballagott be utánuk a vízbe, míg összecsaptak feje felett a hullámok, és csak egy hangosan kipukkadó buborék maradt utána.

– A gyerekek hova tűntek? – motyogta elvarázsoltva János. A jelenés őt is kézen fogta, és Vitézhez hasonlóan vezette be maga mellett a víz mélyére. Jeges, nyirkos érintése volt, egyáltalán nem ilyennek képzelte.

– Ők ott vannak – mutatott mellékesen oldalra a nő. A mellettük emelkedő apró kis dombocskán két picinyke csontváz hevert, félig az iszapba süllyedve, szemüregükben békák és mocsári rovarok vertek tanyát, ruháik maradványát teljesen belepte a moha. Mintha egy ködfoszlány mozdult volna, a kergetőző gyerekek illúzióját keltve, és a távolból kacagás halvány képzetét sodorta feléjük a lágy szellő.

János már nyakig merült a mocsár vizébe, lábát nem eresztette az iszap szorítása. Még mindig elbűvölve követte a mosolygó nőt, aki a társai közé vezette őt. Teljes kábulatban merült alá, még csak levegőért sem kapkodott.

Nem érezte, amikor a csodás lények élve felfalták.

A novella a XII. Alternatív magyar folklór dark fantasy / horror Lidércfény Pályázatra készült.

MEGJELENT!

Nagy Gergely hangulatos képei kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltosok, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

Jimmy Cartwright

A hortobágyi szürke- cápa szomorú története

Professzor emeritus Záptojaskérgi Edömér biogenetikusnak az a fantasztikus ötlete támadt, hogy milyen remek dolog lenne meghonosítani egy cápafajt a Hortobágyon. Gyorsan el is kezdett jegyzetelni, hogy mindent leírjon, ami ezzel a remek ötlettel kapcsolatban az eszébe jut.

A Teremtő épp ebben a pillanatban ébredt fel évmilliárdos álmából, majd egy szempillantásnyi idő alatt áttekinthette az általa teremtett világ történetét a kezdetektől a jelen pillanatig.

Megdöbbenéssel tapasztalta, hogy Professzor emeritus Záptojaskérgi Edömér biogenetikus épp azon morfondírozik, miközben hevesen jegyzetel egy golyóstollal, hogy miként is tudná meghonosítani az egyik cápafajt a Hortobágyon.

A Teremtő természetesen rögvést élt az alkalommal, és a jegyzetpapíron sorakozó, tintával leírt betűket átformálva megjelent Professzor emeritus Záptojaskérgi Edömér biogenetikusnak.

Professzor emeritus Záptojaskérgi Edömér biogenetikus úgy megijedt a jelenéstől, hogy kiejtette kezéből a jegyzetfüzetét, és a tollát is. Ám ez nem zavarta meg a Teremtőt, és így szólt Professzor emeritus Záptojaskérgi Edömér biogenetikushoz:

– Hogy mi a csokoládéval töltött, porcukorral megszórt péksüteményt akarsz te csinálni a cápával a Hortobágyon?

Professzor emeritus Záptojaskérgi Edömér biogenetikus ekkor azon kezdett el gondolkodni, lehetséges, hogy a kelleténél mégis több kristálymetet szívott, mert ilyen durva látomása még sosem volt.

– Még egyszer kérdezem – folytatta türelmesen a Teremtő –, mi az apró galuskával és csalamádéval szervírozott birkapörköltet akarsz te csinálni a cápával a Hortobágyon?

Professzor emeritus Záptojaskérgi Edömér biogenetikus gyomra megkordult, így arra gondolt, bizonyára az is közrejátszik ezen furcsa

elmeállapotában, hogy napok óta nem evett már.

– Ide figyelj, Professzor emeritus Záptojaskérgi Edömér biogenetikus! – csattant fel a Teremtő. – Én a világ Teremtője vagyok, nem az üres gyomrod, és a szétkokozott agyad kreálmánya. Szóval kifejtenéd nekem, hogy mi az epres-mandulás, csokival megszórt linzertésztát akarsz te csinálni a cápával a Hortobágyon?

– Nem is tudom – kezdte Professzor emeritus Záptojaskérgi Edömér biogenetikus. – Hirtelen jó ötletnek tűnt.

– Na, elmész ám te, Professzor emeritus Záptojaskérgi Edömér biogenetikus a csokoládéöntetes vanília-puncscitromfagyiba! Hát szórakoztok itt velem ilyen piros retkeségekkel! Káposzta, cukkini, savanyú dinnyehély! – mondta haragvón a Teremtő.

Ekkor történt a váratlan fordulat.

A Teremtő orrát valami fura szag jól megcsavarta, mely tüszentésre kényszerítette. Mire a tüszentés után újra kinyitotta a szemét, sajnálattal tapasztalta, hogy az egész általa teremtett világot széttüszentette, és minden élet, meg egyáltalán, az egész világ, úgy ahogy van, mindenes-tül semmivé foszlott.

A Teremtő erre csak megvonta a vállát, majd visszafeküdt pihe-puha ágyába, és mielőtt még ismét elaludt volna, félhangosan csak ennyit motyogott:

– Majd csinállok másikat.

Hát így nem lett őshonos Hortobágyon a szürkecápa.

Sren Tilesh

Arcaink

Hazudós napfény és fülcimpát harapdáló hideg vár odakint, amikor szokásos reggeli útjaim egyikére indulok. Fejemet még nem szívesen mozgatom; jobbára tekintetem csodálja ide-oda cikkanva világom arcait. Murva csikordul a cipőm talpa alatt, madárcsicsergés kél az alvó jázminsövényben. A szomszéd komor képű házörzője lustán megbillenti a farkát, amikor elmegyek a ház előtt. Mari néném tujafája alatt óriási, kivénhedt kandúr guggol; lenézően mér végig, hiába köszönök neki udvariasan: *Szevasz, Bálint!*

A harmadik háznál épp ismerős, bordó terepjáróját állítja le az ősz hajú ezredes. Unokái vannak már, de ő máig a keménykötésű, zord arcú, nyers modorú katonatiszt szerepét játssza. Régebben is csak részben hittem ugyan a látszatnak, mégis tartózkodó tisztelettel illetem e kérges, harcos lélek földi ruháját. *Szerovsz, Imre*, köszöntöttem akkoriban bátortalanul, ha sárga ragadozószeme rám villant. Ma már elég egy mezei *helló* is. A tisztelet maradt, de már rég nem a ruhának szól. A tisztí egyenruhának sem, de lelke öltözékének sem: a bennük élő ember az, akivel kölcsönösen tiszteljük egymást.

Az utca végén jobbra fordulok. Változik az irány, hűvös ajka mögé rejtí fogait a fagyos szellő: most már csak csókolgat. Iskolába igyekvő tinédzserlányok laza koszorúja rebben szét az utamból: riadt, könnyű szárnyú verébcapat, ha fekete macskát lát... *Csókolomot* rebegnek álarcaik – sminkjük, gyászkeretes szemük, divatruháik, kutyukkal teliaggatott táskáik – fedezékéből. Pedig az ő páncéljuk vastagabb. Engem csak egy sötét hosszúkabát öltöztet; festék nélkül vállalom az arcomat. Úgysem értik még, hogy maszk az is, mint a többi. Hogy az élet csak egy szerep, a test csak egy ruha.

A völgy felé haladva csillogó kisautó jön szembe, Valentín napi ékszerdoboz. Kelléke csak a volán mögött dülllesztő fiatal nőnek. Na, ez igazi maskara: piros pulóvert, fekete hajkoronát visel a sötét kárpitozású, ujnyörös kocsihoz – vagy az autót viseli kiegészítőként a „ruhához”, amit önmagának hisz? Elképzelem, amint a nap végén akkurátusan behajtogatja a járgányt a gardróbba, a többi fontos csinosság mellé. Arcán havasok festett pírja alatt emelt orrú gőg feszeng; festett az is. Elfajtot egy mosolyt. Nem is keresem a nyakán a sebhelyet, az átfedést a jelmez és az ember között: ez az álca olyan vastag, hogy hosszú évek vésője fejtheti csak le róla.

Sétálok, mosolygok. A közértbe érve bevásárolok, majd ott is felejttem a tömött szatyrot. Ó, nagyon könnyen elhagyok mindenfélét – hisz csak kellékek a mindennapi szerephez. A lelkes statiszták – a patikus, az eladók, olykor pénztárosok, postatisztviselők – napirenden loholnak utánam táskával, pénztárcával, autó- és kapukulcsokkal, szentül állítva, hogy azok az enyéme. A mai napra osztott *visszaadás* jelenet végeztén hazafelé indulok; ekkor viszont ismerős alak jön szembe megint.

Apró öregasszony, kopott ruhában. Vastag nyakbátja alól kilóg a nejlon otthonka, hófehér haját meleg téli kendő fedi. Megörülök neki, persze. Alaposan megölelgetem a nyakbátot, és alatta lelkének törékennyé vénült öltözékét is, vigyázva, hogy szorításom ne okozzon fájdalmat a reumás ízületeknek. Alig ér a szegycsontomig. Végigsimítok az arcán, ujjaim hálások a száraz, selyem-finommá vékonyodott, ráncoktól

pókhálós bőr érintéséért. Élő maszk, de a szeménél lyukas már: micsoda ajándék az őt csodálónak! Kékacél fegyvercső villan ilyen tompa, könyörtelen őszinteséggel, pőrén és igazul, mint ez a kék szempár.

Beszélgünk, mindegy, miről: mindketten tudjuk, a szöveg csak a szerep része, és kicsit sem lényeges. Ami számít, az a szemköznyéki hasadékon kikönyöklő lélek üzenete: *látlak, testvér.*

Formátlanná görbült, vén ujjak húzták fel a cipzárt a kabátton reggel: nem csoda, hogy a húzózár nyelve nincs a helyén, és a koci lejjebb csúszik, felfedvén a nyak ráncos bőrét.

És a sebhelyet. Rég beforrt korbácsütés helyére emlékeztető, vaskos, keresztirányú heg. Csontozókés élén fut végig hidegen a fény emlékeim között, állkapcsom megfeszül. Lassan odanyúlok, felhúrom a cipzárt, és gondosan megakasztom a kocsit.

– Megfázik, Mamóka – korholom rekedten a nénit.

Széles mosolyra húzza a száját – foga kettő –, és legyint. Igaza van. Ő nem csak a mi arcainkat látja mindennap, látta már a halál arcait is. Ugyan miért félne egy röpke náthától? Az ő korában ez akár meg is ölheti – no és? Mit neki az már?

– Vigyázzon magára, Mamó! – dűnyögöm csendesen.

– Vigyázz magadra te, gyerek! – nevet rám. Újra közel hajol, úgy folytatja mormolva: – Azt beszélük, beleőrültél... Már nem vagy a régi, másképp látod az embereket. Ne higgy nekik! Te vagy köztük a legnormálisabb!

Bólintok, még csak el sem komorodom. Mindig beszéltek rólam, és sosem érdekelt. Most éppen örülnek tartanak, mert nem vagyok képes komolyan venni a maszkjait? Néhány hónap múlva más lesz a sláger, de csak a dallam változik, a hangszerek soha.

Megmászom a dombot, amelynek hátán házamig vezet az út. Kattan a zár, elem siet a kutya: jókora darab, vastag bundába öltözött húség. Csecsemő-tekintetű óriás testében lakó félisten, hol tartok én hozzád képest?! Hisz méltón még szeretni sem tudtam. Bár, továbbszöve a gondolatot, ugyan mit szerettem volna egy álarcon, amely elé még a sisakrostélyt is lehúzza a gazdája?

A lakásba lépve velem szemben, az előtér tükrében egy nő – nem fiatal, nem idős – rázza meg kihűlt sörényét, noha fájdalmat okoz a mozdulat. Lekerül a fekete hosszúkabát, elővilan a nyakon a gyógyulófélben lévő heg.

A külvilág szemében gégemetszés helye. Balul sült el az öngyilkossági kísérlet, a nagy marék altató allergén reakciót, gégeödémát váltott ki. A test – a praktikus, ám érző ruha – máig összerándul, ha a fuldoklásra emlékszik. Az elme bizonygatja, hogy a sebhely csak egy emlék: mementója az elmúlt évek, melynek végén nem bírta tovább a csendet – a lehúrozott hangszer iszonyú csendjét szívének abban a zugában, ahol addig lakott valaki.

Nem hiszek neki. Az ott nem sebhely, az más.

Határvonal ember és jelmez között.

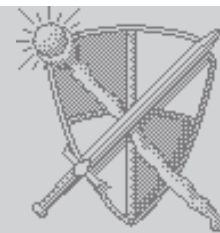
Nézem a tükörben, ahogy lassan a seb felé nyúlok. Látom ujjaim végén a tövig vágott körmöket. Ennek is megvan az oka: a vége felé a megrögzötten hosszúra növesztett, kemény szarupengékkel folyton véres sebeket vágtam a jelmezen.

A védtelen, csupasz ujjhegyek kitapogatják és tágitani kezdi a sebszéleket a kanül helyén, majd alájuk csúszva felfeszítik a bőrt. Vér csordul a mellem közé. Elfordulok: ehhez már nem kell tükör. Nyúrom, fejtem magamról arcom hozzám nőtt maszkját. Itthon vagyok, semmi szükségem rá.

Holnap majd megint felveszem.

angyalka 146

Ai no seinou - A szerelem nevében II.

Kedves Naplóm!

Tegnap éjjel egy jégdémon támadott meg minket. Különleges ereje volt, képes volt megfagyasztani mindent maga körül. Eddig csak olyanokkal küzdöttem, akik hideget árasztottak maguk körül, s ettől úgy éreztem, megfagy a lelkem. Ez erősebb volt a többieknél. Kai tűzmágiával győzte le. Én csak fénymágiát vagyok képes használni – a legtöbbször az is segít, de az erősebb ellenfelekkel nem tudok mit kezdeni.

A harc után Kai megkért, sétáljak vele egyet az Éden Kertjében. Először fel sem fogtam, mire kér, de ő csak finoman rátette jobb kezét az enyémre és máris egy csodás, tejjel-mézzel folyó, színes virágokkal, óriás fákkal és aranyszínű pillangókkal teli helyen találtam magam. Nem, nem hazudok. Tényleg így nézett ki! Csak ámuultam. A kertet csodás, fűszeres illatok lengték be – de nem olyan émelyítőek, mint az asztrális térben –, és a fény, ami bejárt mindent, megmelengette az én lelkemet is. Leültünk egy tó partjára, melyben boldogan fickándoztak a halak. Kai sokáig nézte a víztükröt, majd felém fordult és azt kérdezte:

- Tudod, hol vagyunk?
- Azt mondtad, az Éden Kertjében.
- Nem ismered fel a helyet?
- Nem.
- Emlékszel valamire másnap a harcokból?
- Persze – mosolyodtam el –, de tudom, ez csak egy álom. Minden este boldogan fekszek le aludni, mert

tudom, hogy veled fogok álmodni. A démonok néha megijesztenek, de hiszek az erőmben és te is ott vagy; tudom, nem győzhetnek le.

– Tehát úgy gondolod, álmodsz?

– Igen. – Elbizonytalanodtam. – Vagy ez valóságos lenne?

Nem válaszolt semmit, szemeivel búsan nézett. Megsimogatta az arcom, s felébredtem. Tudom, örült vagyok! De amit neki mondtam, igaz! Ha csak rá gondolkok, melegség önti el a szívem! Azt hiszem, szerelmes vagyok belé. De ez lehetetlen! Hogyan szerethetnék olyat, akit csak álmaimban ismerek?!

* * *

– A szerelem nevében tisztulj meg! – kiáltottam a könnyeimmel küszködve, és kilöttem magamból az aranyfény sugarat. Az körbefogta Kai-t és egy utolsó, szomorú pillantást vetve felém eltűnt a fényben.

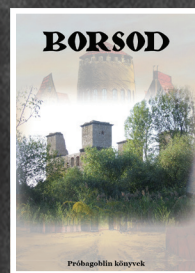
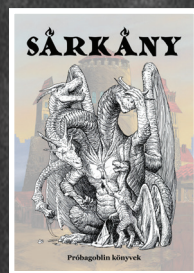
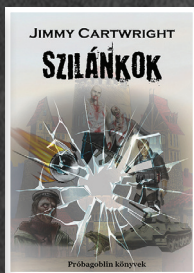
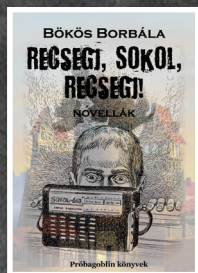
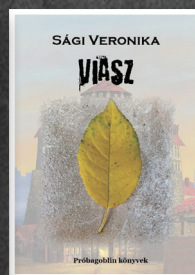
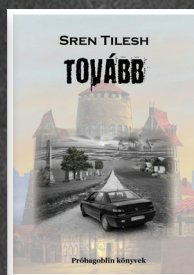
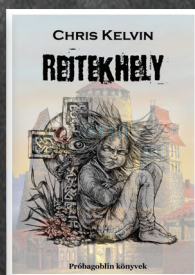
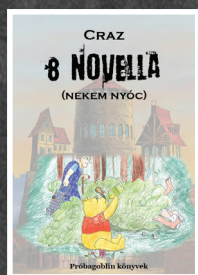
Zokogva ébredtem, a párnám egészen elázott. Megöltem a szerelmem! De meg kellett tennem, hiszen ő is démon volt!

* * *

Kedves Naplóm!

Amióta végeztem Kai-val, nem találok a helyem. Üresnek érzem magam, kedvetlennek. Nem érdekel semmi sem. Csak a halál. Szeretnék véget vetni az életemnek. Éppen ezért öngyilkos leszek.

A Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig megjelent kötetek

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

Drekthor

Magába

sárguló levél
még zölden zörren könnyen
szellő ringatja

Erdős Sándor

Veszett kutya

Veszett kutya tombol bennem,
eltépte a láncait,
az engem őrző angyal is
összecsukta szárnyait.

Acsarogva zúz és tombol
elúzva a jószágot,
féken kellene tartani
ezt a cudar jószágot.

Tápláléka a gonoszság,
többet nem adok neki.
Megszelídül, csendesedik,
nem fog már üvölni.

Tad Rayder

Isten könnyei

Fázós hideg alkony
öleli körbe lelkem
Mít régen szerettem
Elveszve is kerestem.
Hogy mi volt az?
Talán a Boldogság.
Egykori boldog énem
bolyong a magány erdejében
Ölélésre éhezve mit hajdanán reméltem.
Még mindig fázom, mert az élet rideg valósága
megrémiszt
De hiszek benne, hogy egyszer én is megkapom
Míg nem az élet felemészt.
A könnyek leperregnek arcomon
Bánatvirág nyílik szívemben
Amit megöntöz Isten a könnyeivel
Hisz, hogy ha esik az eső
Reményt ad a Földnek
S vele együtt talán mosolyt a szívemnek.

Írta: Németh Balázs 2022. 4. 3.

Mortelhun

gyötrelmes szenvedély

lelkem bőrrebe martam a neved
hogy majd kései ködös hajnalon
nyakamra fonódott ujjbegyed tánca
legyen a végzetünk bizarr násza

Krómer Ágnes

Papírjaguár

Néma, sárga halakat etet,
pillangó pihen a vállán.
Széllel szemben rohan,
néha fehér vonalon jár.
Szemében mező csillan.
Never don't cry, Papírjaguár.

edwardhooper

Bor

Csöndes pincékben
Lassan telik az idő.
A must hortyog a hordókban,
Híre annak, hogy arany
Nedű kerül az asztalra,
Villan a kristálypohárban
A vérvörös zamat.
S így változik az ősi víz
Ódivatú borrá.

Mortelhun

Augusztusi füledt love

Mint nagymama koranyári eperlekvárját,
Úgy kenem magamra a szerelem magasztos,
Ám egyben fájdalmas és lüktető mázát,
Hogy aztán egy telefonfülke karcos magányában,
Reszketve tártsázzam öled hívószámát,
A hideg neonlámpák alatt egy forró nyári éjjelen.

Ginko

Napcsók

Nap csókolt át a félhomályon
– fénycseppek csendültek
a függöny hősín selymén,
parányi világunk határán
– álmos, nyári délutánon.

Árnyak búgtak lágyan
– mélyfeketék incselkedtek
kacér arannyal,
érintésük ellobbanás
– csalóka csenddé váltak.

Lebegő, pille álmok
– ölelnek gyöngéd mélységekben
öntudatlan, kiégett lélekkel
– beléjük veszem.

Violet C. Landers

A temetőkapun túl

A zord, hideg temetőkapun túl
Időnként túlságosan bealkonyul.
Síri hangok betöltik a kertet,
Odavonzva minden érdekeltet.
Vizsgálják, van-e élet a halál után,
S mennyire mérgező a propán-bután.

Ágas-bogas fák és bokrok között
Egy hontalan lélek szembe jött.
Testét fehér lepel fedte, takarta,
Életét még most is élni akarta.
Nem számít már tér és idő,
Hisz' számára meddő tényező.

A temető kapun túl hideg sírok,
Élettelenül emelni nehezen bírók.
Rajta elkopott név és év díszeleg,
Bealkonyult éji sötét fellegek.
Kísérteties hangok közelítenek feléd,
Gazdag úr, inas, konyhalány, cseléd.

Halottaikból feltámadnak mind,
Rémületed ekkor körültekint.
Szemlátomást áttetsző alakok,
Lánc kezükben, suhanva haladók.
Hajnalban nyugodni térnek vissza,
Egy faágon megszólal lány trilla.

edwardhooper

Álarc

Elbújok, megbújok,
Ringatom magam,
Hallgatagon belemerülök
Szemedbe.
Maszk mögött az arcom,
Fehér lepelbe burkolva
Nézem a világot.
A gyötrődő valóság
Fennakad álarcomon,
Mögötte csak magam vagyok.
Kérded mégis ki vagyok,
Hova sodor a Sors?
S most elbújok, megbújok,
Kitárom magam,
Levetem ódon maskarám.

Tad Rayder

Emlélek

Sötét fellegek gyűltek az égen
Elgondolkodtató mindaz
Mit megéltünk régen.
Az emlékek, még ha rosszak is
Vissza-visszajárnak éjszakánként,
S halkan ott vannak velünk
Párnákba temetve könnyek formájában.
Nem látja senki, mikor könnycsepp hull a padlóra
S visszhangot ver neki a hangja.
A fehér falak, mint néma kísértetek
Csak figyelnek és hallgatnak.

Sümege 2022. 8. 4.

angyalka 146

Isten-kép (Emlékezet)

Valamikor Isten voltam,
egyedül éltem, s szótlan.
Majd belekiáltottam a Csendbe,
s meglelt a világ Teremtve.

Azóta is teremtetek,
folyton-folyvást életeket.
Néha magamra ismerek,
van, hogy messze járok:

de mindig hazatalálok.

Cherry